

Matematikle
Barışıyorum kitabının 4.
bölümü

Necip Güven matematikkafe.com

BÖLÜM 4

MATEMATİK
BAŞARISINDA
ÖĞRETMENLERİN
ROLÜ

OĞLUMUN ÖĞRETMENİNE

Öğrenmesi gerekli, biliyorum; tüm insanların dürüst ve adil olmadığını. Fakat şunu da öğret ona; her alçağa karşılık bir kahraman, her bencil politikacıya karşılık kendini adanmış bir lider vardır. Her düşmana karşılık bir dost olduğunu öğret ona. Zaman alçak biliyorum. Fakat eğer öğretebilirsen ona, kazanılan bir doların bulunan beş dolardan daha değerli olduğunu öğret.

Kaybetmeyi öğrenmesini öğret ona ve hem de kazanmaktan neşe duymayı. Kıskançlıktan uzaklara yönelt onu. Eğer yapabilirsen, sessiz kahkahaların gizemini öğret ona. Bırak erken öğrensin zorbarların görünüşte galip olduklarını. Eğer yapabilirsen, ona kitapların mucizelerini öğret. Fakat ona sessiz zamanlar da tanı. Gökyüzündeki kuşların, güneşin yüzü önündeki anıların ve yemyeşil yamaçtaki çiçeklerin ebedi gizemini düşünebileceğini... Okulda hata yapmanın hile yapmaktan çok daha onurlu olduğunu öğret ona. Kendi fikirlerine inanmasını öğret, herkes ona yanlış olduğunu söylediğinde dahi. Nazik insanlara nazik, sert olanlara karşı da sert olmasını öğret ona. Herkes birbirine takılmış bir yönde giderken, kitleleri izlemeyecek gücü vermeye çalış oğluma. Tüm insanları dinlemesini öğret ona. Fakat tüm dinlediklerini gerçeğin eleğinden geçirmesini ve sadece iyi olanları almasını da öğret. Eğer yapabilirsen, üzüldüğünde bile nasıl gülümseyeceğini öğret ona. Gözyaşlarında hiçbir utanç olmadığını da öğret.

Herkesin sadece kendi iyiliği için çalıştığına inananlara dudak bükmesini ve aşırı ilgiye dikkat etmesini öğret ona. Ona kuvvetini ve beynini en yüksek fiyatı verene satmasını, fakat hiçbir zaman kalbine ve ruhuna fiyat etiketi koymamasını öğret. Uluyan bir insan kalabalığına kulaklarını tıkamasını öğret ona. Ve eğer kendi haklılığına inanıyorsa dimdik dikilip savaştığını öğret. Ona nazik davran, fakat onu kucaklama. Çünkü ancak ateş çeliği saflaştırır. Bırak sabırsız olacak kadar cesarete sahip olsun. Bırak cesur olacak sabrı olsun. Ona her zaman kendisine karşı derin bir inanç taşımasını öğret. Böylece insanlığa karşı da derin bir inanç taşıyacaktır. Bu büyük bir taleptir, ne kadarını yapabilirsin bir bak bakalım. O, ne kadar iyi, küçük bir insan.

Abraham LINCOLN

(Oğlunun ğretmenine yazdığı mektuptan alınmıştır.)

YENİ BİN YILIN ÖĞRETMENİ

Yeni bin yılın ğretmeni; her şeyden önce sevgiyi gönlünden eksik etmemelidir.

Yeni bin yılın ğretmeni; bilimsel bilgiyi kılavuz edinmelidir.

Yeni bin yılın ğretmeni; okuyan ve okutan bir insan olmalıdır.

Yeni bin yılın ğretmeni; bilimsel ve teknolojik gelişmeleri izlemeli ve de bu gelişmelere ayak uydurmalıdır.

Yeni bin yılın ğretmeni; taklitçilikten kaçınan, doğruyu kendi gerçeği içinde bulup işleyen olmalıdır.

Yeni bin yılın ğretmeni; araştıran ve tartışan insan olmalıdır.

Yeni bin yılın ğretmeni; soran, soruştıran, sorgulayan bir insan olmalıdır.

Yeni bin yılın ğretmeni; ülkesinin ve Dünya'nın sorunlarıyla ilgilenen ve bu sorunların yok edilmesi için zmler üreten bir insan olmalıdır.

Yeni bin yılın ğretmeni; yanlışlar karşısında susmayan biri olmalıdır.

Yeni bin yılın ğretmeni; boş zamanlarını; kültür, sanat, sosyal ve sportif etkinliklerle değerlendirmelidir.

Yeni bin yılın ğretmeni; doğayı seven ve öğrencilerine sevdiren insan olmalıdır.

Yeni bin yılın ğretmeni; çevreyi tanıyan, gelişmesi ve güzelleşmesi için çaba sarf eden insan olmalıdır.

Yeni bin yılın ğretmeni; iyiden, doğrudan, güzelden yana tavır koymalıdır.

Yeni bin yılın ğretmeni; hoşgörü, sevgi, özveri, sabır, bilgi ve erdem sahibi olmalıdır.

Yeni bin yılın öğretmeni; sevgi ve saygı temeline dayanan bir eğitim anlayışına sahip olmalıdır.

Yeni bin yılın öğretmeni; aydın bir toplum yaratma savaşı vermelidir.

Yeni bin yılın öğretmeni; ezberci değil öğretici olmalıdır.

Yeni bin yılın öğretmeni; bilgiye en kısa yoldan ve en doğru biçimde nasıl ulaşılabileceğini kavratmalıdır.

Yeni bin yılın öğretmeni; tutum ve davranışlarıyla çevresine olumlu örnek olmalıdır.

Yeni bin yılın öğretmeni; akıl ve bilimin aydınlığında yarınlarımızı eğitmelidir.

Ali TÜKENGÜN
Doğu İlköğretim Okulu Sınıf Öğretmeni
Mecitözü/ ÇORUM

AKŞAMA DEK ÇOCUK SEVİYORUM

Dünyada kaç kişi vardır sevdiği işi yapan? Ben en sevdiğim işi yapıyorum. Çok yoruluyorum, çok fazla çalışıyorum ama en sevdiğim işi yapıyorum

Sesim kısık dolaşıyorum, bitkin düşünüyorum ama başarıyorum. Çünkü ben en sevdiğim işi yapıyorum. Çünkü ben akşama dek çocuk seviyorum... Yaptığım iş bu işte! Akşama dek çocuk seviyorum!

Bazen kokluyorum onları, bazen kucaklıyorum, bazen yalnızca seyrediyorum. Büyüdüklerini hayal ederek meslekler veriyorum onlara, yüreğimden bir şeyler akıyor her birine... Ben akşama dek çocuk seviyorum!

Billahi her biri ayrı bir çiçek, hiç biri çirkin değil onların; gözleri, yüzleri, sesleri, elleri, vücutları dünyada hiç bir yerde bulunmayacak bir tat. Bir başkası benim kadar sevemez diyorum; onlar benim, bana ait çiçekler...

Onları öylesi çok seviyorum ki, yarmazlığa bile fırsat bulamıyorlar, onlarımı öylesine mutlu ediyorum ki yarına okullarına sevinçle geliyorlar.

Herkesi çok sevdim aslında, ailemi, eşimi, arkadaşlarımı, tüm dünyayı, her şeyi ama hiçbiri beni çocuklarım kadar sevmeyi, hiçbir sevgide böylesi bir tat, bir karşılık bulamadım. Ben onların sevgisiyle hayat buluyor, enerjisiyle doluyor, yorgunluğumu unutuyorum. Çünkü ruhum gıdasını alıyor.

Anaokulu, anasınıfı öğretmeni, okul öncesi öğretmeni olmak, öğretmen olmak! Öğretmen olmak Ne hoş bir kelime... Hak edene, layığıyla yapana ne kutsal bir meslek!

Yine de öğretmenim diyemiyorum, olmak için uğraşıyorum yalnızca... Benim asıl işim çocuk sevmek; ben akşama dek çocuk seviyorum!

Kıskansın beni telefona bakanlar, bilgisayarla uğraşanlar, dükkân sahipleri, üst düzey bürokratlar kıskansın beni başka mesleği olan tüm insanlar; ben hepinizden daha güzel bir iş yapıyorum... Akşama dek çocuk seviyorum!

Her şeyimi, sorunlarımı onlarla unutuyorum. Onlarla çeşitli etkinlikler yapmak, onlarla şarkı söylemek, onlarla oynamak, dans etmek, faaliyet yapmak, ders yapmak, onlarla evcilik oynamak, drama yapmak, şiir ezberlemek, onlarla boyamak, makas tutmak, öpüşmek, koklaşmak öylesine güzel ki!...

Benden bir ışık akıyor onlara, bir güneş, bir sevgi akıyor ve onlarda bu ışık daha da büyüyor ve okyanus oluyor adeta, bana geri geliyor; veriyor ve alıyorum. Aynada kendi yansımanımı görüyorum adeta. Masal kahramanları gibi hissediyorum kendimi; onlar sevgililerim, ben onların prensesleri, anneleri oluyorum. Öylesi çok seviyorum ki onları, bazen kendim de çocuk olmak ve kendim tarafından sevilmeği istiyorum. Oysa benim gibi öğretmenim olmadı... Benim zaten ana sınıfım da hiç olmadı...

Yurdumun her yerinde böylesi güzel sınıflar istiyorum, yurdumun her yerinde işi yalnızca çocuk sevmek olan öğretmenler. Yurdumun her yerinde bu güzel sınıflarda cıvılcıvılcı çocuk sesleri olsun istiyorum; kuşlar gibi şakımsınlar, şarkılar söylesinler, dans etsinler birbirleriyle elele, birbirlerini severek...

0-6 yaşta atılır ya kişiliğin temeli; Piager'in, Erikson'un, Montessori'nin, Jan Jak Rousse'nun, tüm felsefe kuramcılarının ilkeleriyle de yetiştirilip; zararı yok her şeyin en iyisini öğrensinler ama ille de sevmeyi öğrenerek; severek, sevilerek, öylece, o şekilde büyüsünler, içlerindeki çocuk hiç büyümeden. Onların yalnız bedenleri büyüsün.Yurdumun yarınlarında. Atamıza layık birer yetişkin olarak görevlerini başlarında, işlerini layıkıyla yaparken o çocuk sevgileri hep kalsın istiyorum! Yurdumun her yeri yaşanacak yer olsun çocuk sesleriyle, çocuk yürekleriyle...

Leyla Esra ORUÇ

Talatpaşa İ.Ö.Okulu Anasınıfı Öğretmeni

Şişli/İSTANBUL

BEN ÖĞRETMEN OLSAYDIM

Parlak bir güneş doğuyor düşüncelerimin ardından; açıkta kalan düşünce dünyama gizlice giriyorum ve görüyorum o güneşin ışıklarıyla aydınlanan kişileri. Kendimi birden hayaller denizinde buluyorum.Görüyorum ki o güneş benim. Böyle sürüp gidiyor bir süre hayal dünyamda kurduğum yaşam...Ve düşünmeye başlıyorum sessizce heyecan içinde.

Eğer öğretmen olsaydım sevgiyle donatırdım öğrencilerimin her birini. Gözlerimle onlara ulaşır ve sonsuza dek yaşardım onların bana verdikleri gülümsemeleriyle.Hayata hazırladığım öğrencilerime, en iyisini vermek için çalışırdım içten gelen bir duyguyla doyasıya.Bir bütünü oluştururdum onlarla. Her birini gönlümün derinliklerine gömerdim. Her gün sevgi ekerdim kalplerine. Bilginin yanı sıra onları anlamaya çalışırdım kızmadan, acele etmeden ve hepsinin farkına vararak. Eğer acele edersem günden güne değiştiklerinin farkına varmazdım.Onlara ulaşmak olurdu hedefim.Onların beni sevmesini sağlamak olurdu.

Eğer öğretmen olsaydım saygılı davranırdım. Öğrencilerimin değişen kimliklerine her gün yeni sorular sormayı öğretirdim. Sorular sordukça geliştiklerine inanırdım onların. Dersi canlılığını kaybettirmeden anlatırdım, onların sıkılmalarına meydan vermeden. Dersi önemsizmiş gibi anlatmazdım, benden ve dersten soğutmazdım onları. Çünkü onlar benim geleceğe attığım, imzaladığım ve ülkeme hediye ettiğim eserlerim olacaktır.

Öğretmen olsaydım eğer; ayrı bir yaşamın temelini atardım öğrencilerimle birlikte. Bir anne, bir dost, bir sırdaş olurduk birbirimize. Sınıfa girdiğim an hepsinin gözlerinde bir ışık olurdu ve ben görürdüm o ışığı. Ta yüreğimde hissederdim onu. Bazen bir ağacı oluştururduk, bazen de çağlayan bir ırmağı. Değişen hayata karşı, değişen kimliğimize karşı onlarla birlikte mücadele verirdim; yürek yüreğe, el ele. Ilık bir meltem eserdi sınıfın içinde, gönüllerde, gözlerde...Ve her birinin düşüncelerinde sevgi dolaşırdu. Büyük okyanuslara, gemiye benzettiğim sınıfta hep birlikte açılırdık. Öğrencilerim için not önemli olmazdı. Bilirlerdi ki hepsinin notu yıldızlıdır yüreğimde. İşte böyle bir öğretmen olurdu.Onlara hayatı öğrettirdim ve bazen hep birlikte keşfederdik hayatın içindeki güzellikleri, sevgileri. Hayatın içinde yaşarken, kendilerini bulurlardı yaşamın bir köşesinde; kendi kimliklerini...

Her çağda yeni evreler geçiriyor insanlar. Bu evreler değiştikçe kendilerini aramanın zorluğunu da çekiyorlar.

Özellikle gençlik döneminde öğrenciler kendisinin nerede olduğunu bilmek istiyor. Annesinin, babasının ve hatta öğretmenlerinin bile kendisini fark etmediğini düşünür. Bu konuda en önemli görev de tabi ki öğretmenlere düşüyor. Eğer öğretmen olsaydım; kendilerini fark ettiğimi hissettirirdim onlara. Benim yaşadığım, kapıldığım düşüncelere dalmalarına izin vermezdim asla!!!...

Öğretmen olduğumda öğrencilerimin hepsini birer yıldızla benzetirdim. Parlayan, hiç sönmeyen birer yıldız. Gökyüzünü seyre dalmış izlerken yıldızları; içinizde bir şeyler kıpırdanmaya başladılar aniden... Kaybolan umutlarınızdır yıldızların arkasında gizlenen, onların göz kırparak bağışmalarıdır. Yıllar önce kaybettiğiniz öğrencilik günlerinizin sesidir...

Onlar bana yansıttıkça öğrencilerime dair bir şeyler, gözlerimdeki yaşlar özgürlüğün kanışı ve gerçek sevginin hala bir yerde gizlendiğinin; benim de bu hayatta henüz bir öğrenci olduğumun şahididir. Bunu hatırladıkça daha sıcak bağlanırım onlara. Daha canlı anlatırdım dersi... Ve yeni hayatlar sunardım önlerine. Umutsuzluğa kapılacakları sözler etmezdim. Onun yerine umut aşılardım, bilgi aşılardım o gencecik beyinlere... Ve sonra onları değişik yerlerde görmek isterdim. Öğrencilikleri boyunca hayatı yaşatırdım kötü olan her şeye inat...

Eğer öğretmen olsaydım(ki umarım olurum) deste dersi bir başka anlatırdım. Hepsine o dersin zevkini tattırırdım, hissettirirdim. Ben bir ağacın kökü onlar da dallarım olurdu. Bir

yağmur olurdu kimi gün; doyasıya ıslatırdım onları. Mutluluğu yaşardım onlarla. Çünkü benim için mutluluk ılgıt ılgıt esen bir rüzgarın öğrencilerimin sesinde duyulmasında saklıdır. Benim için mutluluk onların yüreklerindeki umutlarda saklıdır.

Bir taşı oyar gibi, bir nakışı işler gibi onların bedenlerinde yeni kişilikler oluştururdum. Onlar benim için yeni umutlar, yeni yarınlar demektir. Çünkü onlar benim öğrencilerim ve yurduma armağan edeceğim en güzel eserlerimdir. Onlar narindirler, kırılındırlar. Onlar benim çocuklarım, sırdaşlarım ve hayat bağlarımdır. Aramızda sağlam ve altından şırıl şırıl sular akan bir sevgi köprüsü vardır. Bir gün bir güneş doğacak!!! O güneş ben olacağım. Benim sayemde bir sürü yıldız aydınlanacak ve pırıl pırıl parlayacak. Buna tüm benliğimle inanıyorum.

Eğer öğretmen olursam hayatın bize hazırlamış olduğu sınava girmek için öğrencilerimle beraber ben de çalışacağım. Zira onlar ben ben de onların. O mutluluğu tadacağım bir gün... Bir gün yeni yıldızları parlatmak, aydınlatmak için bir sınıfın içinde yeniden doğacağım... BU HAYALİN YOLU AÇIK, SONU MUTLULUK OLSUN!!!

Feride DEMİR

Domaniç Lisesi/KÜTAHYA

MATEMATİK BAŞARISINDA EĞİTİMCİLERİN ETKİLERİ

Alişan KAPAKLIKAYA hocam matematikle ilgili bir kitap yazmamamı teklif ettiğinde,yazacağım kitapla ilgili kafamda bir plan oluşmuştu. Konu ile ilgili çevremdeki anne,baba ve öğrencilerden alacağım görüşlerin kitap okuyucularına ışık tutacağını düşünüyordum.Hemen çevremde konu ile ilgili araştırmalar yapmaya başladım. İlk yaptığım görüşmelerin verdiği sonuçlar içimde sıkıntı yaratmaya başlamıştı. Sanki her görüşme yaptığım insan ”Bir dokun, bin ah işit” der gibiydiler.

Evet,matematik konusunda sıkıntıların olduğunu biliyordum.Fakat bu kadar şikayetle karşılaşacağımı beklemiyordum.anladık ki biz toplum olarak ”Kol kırılır,yen içinde kalır” şeklinde düşünen bir toplumuz.Yıllarca bu şekilde sorunları gizleyerek,yok sayarak,olduğumuz yerde saydık. Keşke gerçekten kol kırıldığı zaman yen içinde kalsa. Yen

içindeki kırık kollar tedavi edilmediği için kangren olup kesilmek zorunda kalır. Biz de papağan gibi aynı nakaratı tekrarlayıp duruyoruz; ”Kol kırılır,yen içinde kalır.”

Bu yanlış düşünceyi kısa zamanda değiştirmek için bir şeyler yapmak zorundayız. Bu yanlış düşünce yüzünden neslimiz, çocuklarımız çok acılar çekti. Eğer biz üzerimize düşeni yapmazsak torunlarımız da aynı acıları yaşayacaklar. Artık yaşadığımız sorunları açık yüreklilikle masaya yatırmak zorundayız. Şapkamızı önümüze koyarak ”Nerelerde hata yaptık” diye düşünüp, bir özeleştiri yapmak zorundayız. Bunu da yaparken söylediklerimiz kişiler bazında düşünülmemelidir. Çünkü sorunları esas alıyorsak bağcıyı dövmeyi değil üzümü yemeyi esas almalıyız. Yoksa sorunları çözmek mümkün olmaz.

Bu konuya şu güzel sözler çok iyi ışık tutuyor.

- Büyük kafalar fikirleri

-Orta kafalar olayları

-Küçük kafalar ise kişileri konuşur...

Toplum olarak her konuda olduğu gibi matematik konusunda da fikirler üretmek ve bu fikirleri toplumun her kademesine ulaştırmak zorundayız. Biz bunu yaparken kitabımızda iyi ve güzel şeylerin yanında yanlışları da ortaya koymaya çalıştık.

İlk yaptığım görüşmelerde olumsuz yazılar beni oldukça üzüyordu. Bir taraftan da olumlu yazılar bekliyordum.beklediğim ilk olumlu yazı Hüseyin Elmas kardeşimden geldi. Bu yazı aynı zamanda bende şok etkisi yapmıştı. Çünkü Hüseyin Elmas kardeşimiz ilk ve ortaokulsa matematikten başarısız bir öğrenci olduğunu, lisedeki matematik öğretmeni sayesinde matematiği sevdiğini ve başarılı olduğunu ifade ediyordu.

Genellikle biz öğretmenler başarısız öğrenciler için ”Temeli yok” mazeretinin arkasına sığınırız.Eğer bu mazeretimiz doğru olsaydı,ilk ve orta derecede matematikten başarısız bir öğrencinin lisede bu dersten başarılı olması mümkün olmazdı.Bilecik-Bozüyük’lü olan Hüseyin Elmas kardeşim öğretmenin şu an Eskişehir’de görev yaptığını söyleyince daha çok sevindim.Bu öğretmen arkadaşımızla tanışıp engin tecrübelerinden yararlanmaya karar verdim.Bu öğretmen halen Hoca Ahmet Yesevi Lisesi’nde matematik öğretmenliği yapan Mehmet Yıldırım’dan başkası değildi.

Öğrencisi Hüseyin Elmas'tan Mehmet Yıldırım'ın telefon numarasını alıp görüştüm. Daha sonra Mehmet Yıldırım beyle bir çay ocağında görüşüp, tanıştık. Mehmet beyle tanışınca Hüseyin'in öğretmenini neden bu kadar çok sevip başarılı olduğunu daha iyi anladım. Mehmet Yıldırım beye birikimlerini bizimle paylaşmasını istediğimde; tecrübelerini ve önerilerini bir yazı ile bana bildireceğini söylediğinde çok sevindim.

Hüseyin Elmas Mehmet Yıldırım'ın matematik batağından kurtardığı ilk öğrenci değildi. Hüseyin Elmas gibi birçok öğrenciye ışık olup onla matematiği sevdirmişti. Bu öğrencilerden bir grup öğrenci birlikte 10.06.2002 tarihli daha yeni dumanı tütmekte olan bir mektupla öğretmenleri Mehmet Yıldırım'ın kendilerine matematiği sevdirdiğini bildiriyorlardı. Bu mektubu Mehmet Yıldırım'ın matematik dersi ile ilgili görüşlerinden sonra paylaşacağım.

Hüseyin Elmas kardeşimizin yazısından sonra Esra Aydınğil ve Hatice Kozlu hanımefendilerin yazısı da beni çok mutlu etti. Fakat bütün olumlu ve olumsuz mektuplar söz birliği etmişçesine aynı ifadelerle başlıyordu. O ortak ifade şöyleydi; ''Bir öğretmenimiz vardı.....?''

Bu ifadeler gösteriyordu ki bütün başarı ve başarısızlıklarda öğretmenlerin rolü çok büyüktü. Bu bölümde öğretmenlerle ilgili yazıları hiçbir yorum yapmadan sizinle paylaşacağım

İYİ BİR MATEMATİKÇİDE BULUNMASI GEREKEN ÖZELLİKLERDEN BAZILARI

Öğretmen önce insanları ve öğrencileri sevmelidir. Sevgisiz bir eğitim ve öğretim olmaz.Olsa bile başarılı olma şansı yoktur. Mesleğini sevmeli, zorluklara katlanmalı, alçakgönüllü,sabırlı v hoşgörülü olmalı. Öğrencilere karşı kibar davranmalı,saygı göstermenin saygı göstermenin sonucu olduğunun bilincinde olmalı. Otoriteyi bozacak kadar gevşek,öğrencilerin kendini ifade etmelerini engelleyecek kadar sert olmamalı.

Öğrencilerinin sorunları ile ilgilenmeli. Kendi çabası ile çözülebilecekleri çözmeli.Üstesinden gelemeyeceği sorunlarda onlara psikolojik destek olmalı.Öğrencilerin gizli kalması gereken ikili sırlarını saklamalıdır.

Yukarıdaki şekilde davranabilen bir öğretmenin akademik başarısı otomatikman artacaktır.çünkü öğretmenlerini seven öğrencilerin çoğunluğu o öğretmenin dersini de sevecektir.

Öğrencilerle güzel bir iletişim kurulduktan sonra ayrıca aşağıdaki ilkelin uygulanması başarıyı daha da arttırıp, pekiştirecektir.

1-Ders için gerekli hazırlıkları yapmalı, konuya bilgi bakımından hakim olmalıdır.

2-Matematik dersinin amacı iyice bilinmelidir.

3-Sınıfta ve öğrencilerde ders için gerekli bütün araç ve gereçler tam olarak bulunmalıdır.

4-Eski öğretilen konularla yeni öğretilen konular arasında bağ kurulmalıdır.

5-konu işlenirken öğrenci seviyesine dikkat edilmeli.Anlaşılmayan konu ile işlenmeyen konu arasında çok bir fark olmadığı bilinmelidir.

6-Öğrencilerin derse katılmaları ve anlamadıklarını sormalarına fırsat verilmelidir.

7-yanlış yaptığı zaman alay edilmemelidir.Yanlış yapmanın doğal bir öğrenme yolu olduğu vurgulanmalıdır.

8:-Pekiştirme soruları ödev olarak verilmeli. Ödev verilirken sınıftaki öğrencilerin fikirleri de alınmalıdır. İnsanlar kendi katkıları olan fikirleri uygulamaya daha istekli olurlar. Ev ödevleri öğrenciyi yıldıracak ve bıktırarak kadar çok olmamalı.

9-Ev ödevlerini yanlış ta olsa kendileri yapmaları konusunda bilinçlendirilmelidir.

10-Öğrenciler sık sık motive edilmeli!

11-Kopya kısa vadede yararlı görülse de uzun vadede zarar vereceği öğrencilere örneklerle anlatılmalı

12-Matematik başarısının anlama ile paralellik gösterdiği açıklanarak problemleri; kavramları, tanımları, anlama, anlatım ve yorumlama çalışmaları yapılmalıdır.

13-Tahta düzenli olarak kullanılmalı başarısızlık getirdiği

14-Olumlu düşüncelerin başarıyı,olumsuz düşüncelerin başarısızlık getirdiği açıklanarak,ders hakkında olumlu düşünmeleri için destek olunmalı.

15-Değerlendirme amacı ile sorulan sorularda moral bozucu,onları ümitsizliğe düşürücü söz ve hareketlerden kaçınılmalı.“Sen kim problem çözmek kim,””Bunu yapman için kırk fırın ekmek yemen lazım.””aptal, salak, mankafa, geri zekâlı, kafasız, ayıp vb. gibi.....”

16-Yazılı kağıtlarını incelemelerine izin vermeli. Yanlışları görmenin öğrenme için bir basamak olarak kullanılması sağlanmalı.

17-İyi not alanlar takdir, zayıf not alanlar teselli edilmelidir

18-Öğrencilere öğrenmedikleri konularda bol not vermenin onlara bir iyilik değil, çok büyük bir kötülük olduğu onlara açıklanmalıdır.

19-Sınav notlarının amaç değil,bir araç olduğunu sık sık hatırlatmalı,öğretmenlerin konuları kavrayarak yüksek notu hak eden öğrencilere bu notları vermekten zevk duyacağı hatırlatılmalı.

20-Çıta çok kolay atlanacak kadar alçak, atlanamayacak kadar da yüksek tutulmamalıdır.

21-Başarısızlığın bir son olmadığı, isteyerek çalışma yapılırsa engelleri aşabileceğine inandırılmalıdır.

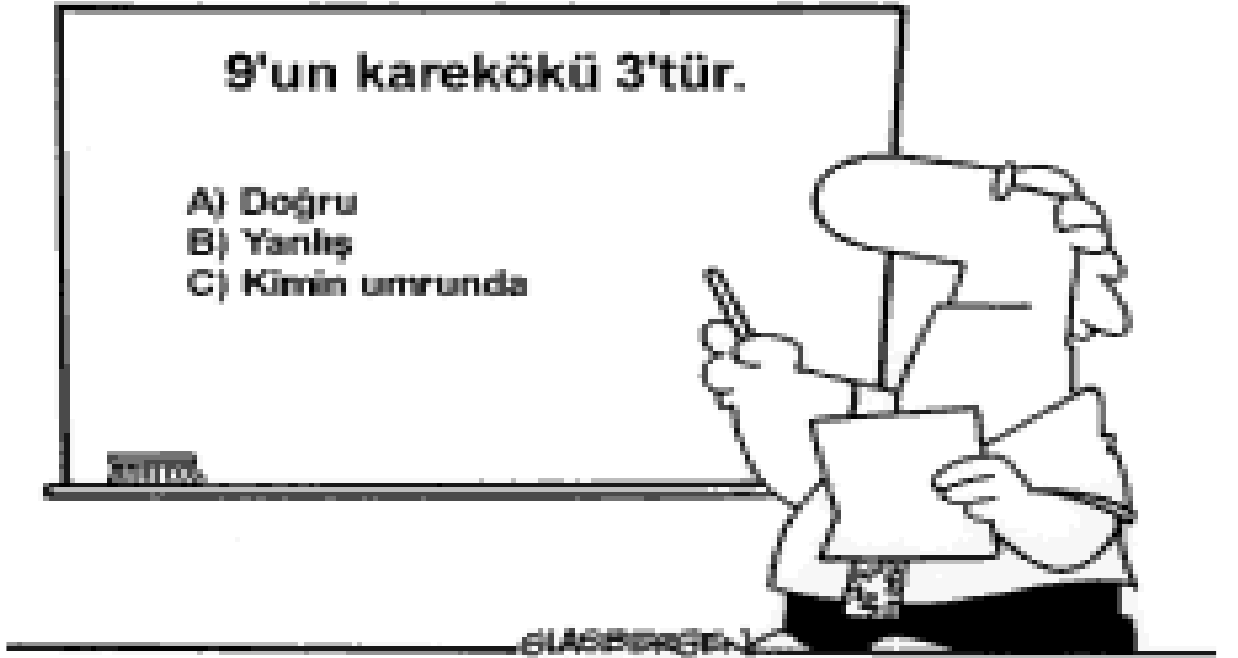
22-Yazılı sınavlarda öğrencilerin bilgilerini ölçecek saygı ve nitelikte soru sorulmalıdır. Sınav sonunda objektif değerlendirme yapılmalı, puan baremi hazırlanmalıdır, Yazılıda çoğunluğun yapamadığı soruya ait konu ve konular tekrarlanmalıdır.

Yazılı sınav sonuçlarına itiraz eden öğrenciler azarlanmamalı, hakkını aramanın saygı sınırlarında yapılmasına dikkat çekilmeli. Yanlışlık varsa öğrenciye teşekkür edilerek özür

dilenmelidir. Özür dilemek öğretmeni öğrencinin gözünden düşürmez. Bilakis, öğretmenin saygınlığını artırır.

MEHMET YILDIRIM
Hoca Ahmet Yesevi Lisesi
Matematik Öğretmeni

©1998 Glasbey-Glasbergen. E-Mail: glasbergen@sofnet.com

Sempatik Matematik Öğretmeni

Değerli Öğretmenimiz;

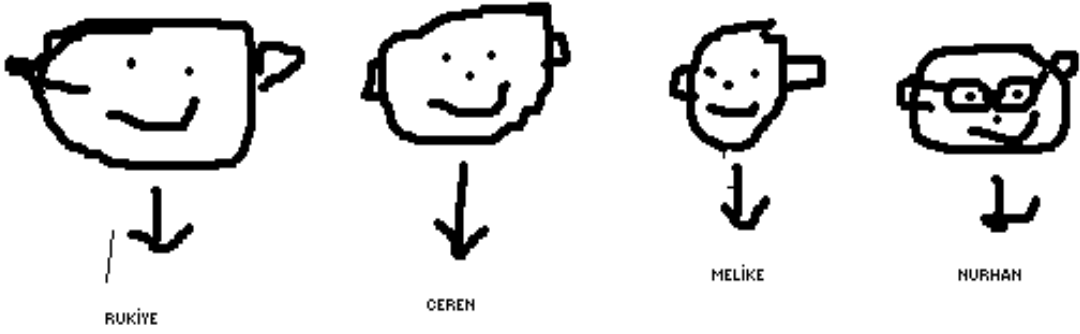
Yıl boyu beraber ders işledik. Belki sizi kızdırdığımız, belki de sevindirdiğimiz anlar oldu. İlk defa bir öğretmenimize mektup yazıyoruz. Belki size komik gelebilir ama sizi sevdiğimizi bir kez daha belirtmek istiyoruz. Sizin sayenizde matematik dersini daha da sevmeye başladık. Bu vesileyle hepimiz de sayısal bölümü seçmeye karar verdik. Hatta Ceren matematik öğretmeni olmak istiyor. Rukiye eczacı, Melike çocuk doktoru, Nurhan ise göz

doktoru olmak istiyor. Bu hedeflerimize ulaşmak için çok çalışacağız. Sonunda sizin gibi başarılı,hoşgörülü ve alçakgönüllü bir insan olacağız.

Hocam siz çok iyi bir insansınız. Hiçbir zaman sizi unutmayacağız. Her zaman sizi örnek alacağız. İnşallah sizde bizi unutmazsınız.

Ben Ceren;

İNşallah bende sizin gibi bir öğretmen olabilirim. matematikkafe.com

SİZİ HİÇ BİR ZAMAN UNUTMAYACAĞIZ....

YAZAN: CERAN YÜCEL

ÇİZEN VE SÖYLEYEN: AYŞE MELİKE GENÇ

BAKANLAR: RUKİYE GENÇ VE NURHAN BEĞİTOĞLU

matematikkafe.com

UNUTULMAYAN 47 YILLIK ANI

1955 yılı Ankara Aktaş İlkokulu 5. sınıf öğrencisi idim. Taşradan gelmiştim. okul ve öğretmenlerimi çok seviyordum. Şehir çocuklarındaki sevgisi, benimki kadar değildi. Derslerime çok çalışıyor, öğretmenimin anlattığı dersleri çok dikkatli takip ediyordum. Bundan dolayı sınıfın ve aynı sınıfın şubelerinin de en başarılı öğrencisi olduğumu öğretmenim sık sık memnuniyetle dile getiriyordu.

Bir gün öğretmen tahtaya bir problem yazdı ve kim çözecek diye sordu. Sevinçle ben yaparım diye tahtaya çıktım. Soru dün gibi hala aklımda, ondalık sayıların çarpması ile ilgili idi. Kendimce problemi doğru yaptığımı düşünüyordum. Ancak işlemin sonunda virgülü yanlış yere koymuşum. Öğretmenim bir yerde hata var dedi. Bende güvenle ‘‘Tamam, öğretmenim’’ dedim. Öğretmenim itiraz etti, virgülü yanlış yere koyduğumu söyledi. Ve arkasından beni sınıfın içinde tekme tokat döverek, arkadaşlarımla arasında küçük düşürdü, gururumu rencide etti.

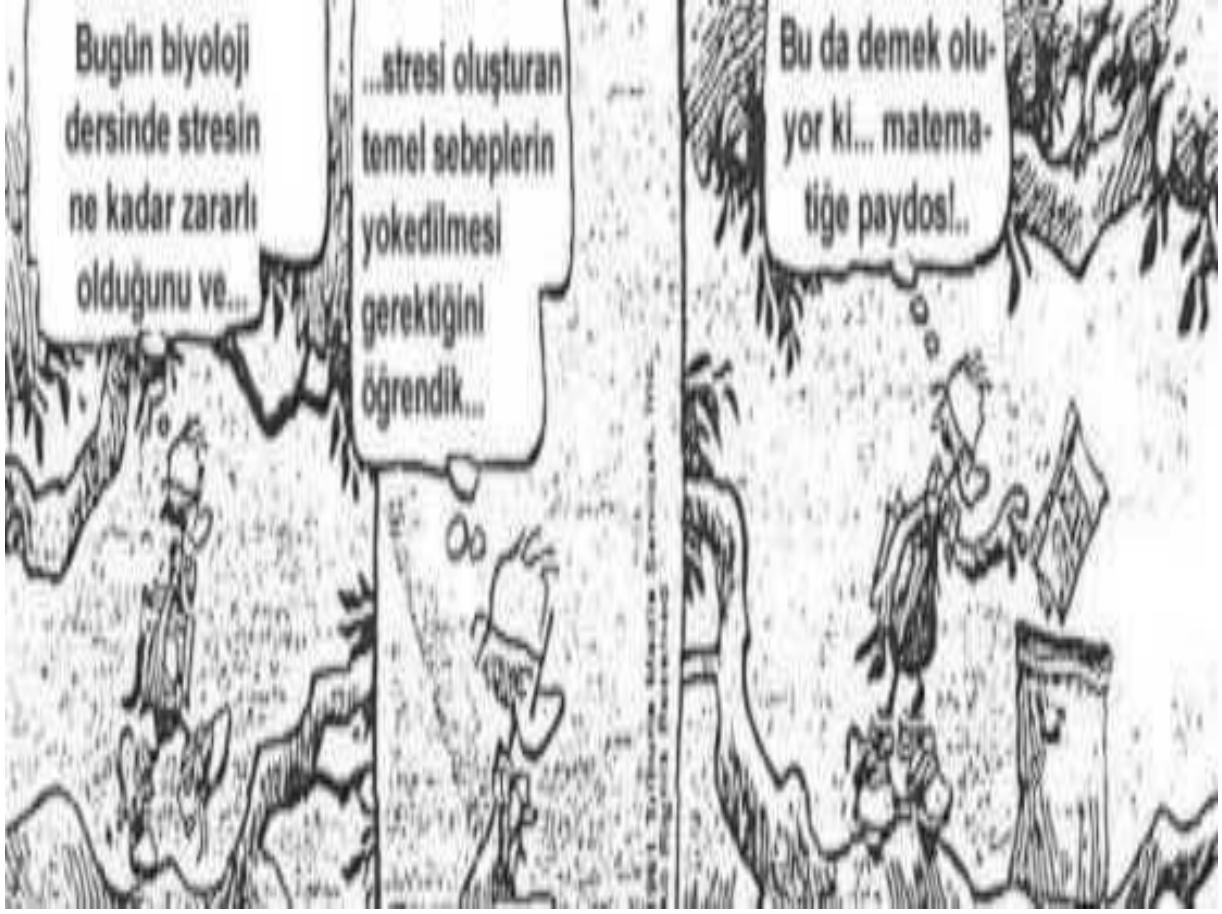
Bu olay matematik dersine olan ilgimi azalttı. Aradan 47 yıl geçmesine rağmen öğretmenimin bu hareketini hala unutamıyorum. Bunu anlatmakla şunu vurgulamak istiyorum. Matematik sevilmeyecek bir ders değil. Bilakis hayatın içindeki en önemli materyallerden birisidir. Yani hava, su gibi hayatın bir parçasıdır. Matematik olmadan ideal bir yaşam olmaz.

Değerli öğretmenlerimiz lütfen kişisel sorunlarını sınıfa taşımasınlar. Bilhassa dersi önce kendileri sevip sonra öğrencilere sevdirecek onların genç dimağlarına bu güzel ilmi aktarsınlar. Öğrencilerin hatalarını şiddete başvurmadan , onların onurlarını kırmadan uygun dille anlatsınlar.

Atatürk’ün dediği gibi ‘‘Yeni nesil sizlerin omuzlarında yükselecektir’’ sözünü rehber edinerek, öğrencilerine olan yaklaşımlarında bir anne babanın evladına yaklaşımından daha şefkatli olmalı. Yani çocuğun yapısına uygun pedagojik kültürle yaklaşmalı.

Bir öğretmen olarak kendinizi öğrencilere sevdirep, kabul ettirdikten sonra öğrencilerinizin başarısızlık diye bir problemi olmayacaktır. Bu kıstaslar uygulandığında hangi ders olursa olsun, o sınıfta sınıf başarısı en az %80 i bulur. Çünkü yaşanmış tecrübelerle ispat edilmiş bir gerçektir.

İsmail Köseoğlu
Ankara Aktaş İlkokulu
1955 yılı öğrencilerinden

MATEMATİK ÖĞRETMENLERİM

Matematik konusunda zannederim en büyük şansızlığım öğretmenlerimdi. Ortaokuldaki öğretmenim çok sertti ve bizi dayaktan öldürürdü. Onun korkusundan matematik dersi boş geçsin diye dua ederdik. Ondan kurtulmak için ölmesini dilerdik. Onun bize karşı tutumu hem kendisinden hem de dersinden nefret etmemize sebep oldu.

Lise de ise derse heyecan katmayan, soğuk monoton ve robot gibi bir öğretmen dersimize giriyordu. Lakabı da onu çok güzel tarif ediyordu: ''Buzdolabı''. ''Allah'ı var, hakkının yemeyeyim bizi hiçbir zaman dövmedi ama dersini de dinlemedi.''

Lise son sınıfta matematik dersimize gerçekten her yönden iyi bire öğretmenimiz gelmişti. Gelmişti gelmesine de, matematik dersi o gelinceye kadar benim gözümde bütün itibarını kaybetmişti

Canten Kaya
Eğitimci yazar

ÖĞRETMEN ÇEKİCİ OLMALI

Dünyanın birçok ülkesinde eğitim yönetimi konusunda çalışmalar yapan Amerikalı eğitim uzmanı Daniel W. Sheean, iyi öğretmen profili çizerken, "Öğretmen çekici, mknatis gibi öğrenciyi çekmeli, karizmatik olmalı, iyi bir psikolog olmalı, stresle baş etmeyi bilmeli ve anne babayla ilişki kurmalı. Akademik başarısı sonra gelir" dedi.

İstanbul'daki Kültür Eğitim Kurumları'nda eğitim yönetimi konusunda görev alan Eğitim Direktörü Sheean, eğitimde kaliteyi arttırmak için öğretmene çok büyük görevler düştüğünü belirtti. Sheean, "Öğretmen, ya en iyi olanakları sağlar, ya da büyük sıkıntılara neden olabilir" diyerek, öğretmenin çocuk üzerindeki önemine şöyle değindi: "Yaptığı işi seven, çocuklarla birlikte olmaktan mutluluk duyan, güncel gelişmeleri takip eden kişi iyi öğretmenlik yapabilir. Çocuklar, kendilerini coşturan, seven ve ilgilenen öğretmen istiyor."

Günümüzde öğretmenlik mesleğinin branşlardaki rolünün daha alt sıralara kaydığını vurgulayan Sheean, "Çocuklar kendine değer veren öğretmenleri ön planda tutuyor. Öğretmenin kişiliği günümüzde ön plana geçiyor, alan bilgisi ikinci planda kalıyor" dedi.

Sheean, Türkiye'nin önünde Atatürk gibi bir model olmasının büyük bir kazanç olduğunu belirterek, "Değerler çok önemli. Atatürk gibi bir model var. İyi yazarlar, şairler var. Bunlar eğitim sistemi için kullanılmalı. Bu işin anahtarı öğretmen" dedi.

Sheehan, çocuğun okula karşı negatif yaklaşımı olduğu zaman ve kendini mutsuz hissettiğinde başarılı olamayacağını söyledi. Sheean şöyle konuştu: "Esas amaç öğrenmedir. Kendine güvenen, tartışmalara katılan, fikir üreten öğrenci esastır. Öğretmenler öğrencinin kendi kişiliğini bulmasını sağlamalı. Liseye gelen her öğrenci yaratıcı olmalı. Kendi denemeleriyle proje üretmeli. Lisedeki öğrenci piyano ya da bir müzik enstüramanı çalabilmeli, şarkı sözüyle ilgilenmeli, şiir yazmalı. Kısacası yaratıcılığı, üretimi artık devreye girmeli."

İYİ EĞİTMENİN NİTELİKLERİ

*Önce psikolog olmalı

*Veliyle iyi iletişim kurmalı

*Mıknatıs gibi kişileri çekmeli, karizmatik olmalı, çekici olmalı

*Yaptığı işi ve çocukları sevmeli

*Çocukları tanımalı

*Çocukları coşturmalı

*Dersin tamamını anlatmaya ayırmamalı. Her konuda konuşabilmeli

*Çocukların ekonomik durumlarını, aile yapılarını bilmeli

*Sınıfın sıcaklığı ve soğukluğundan bile öğrenmenin güç olacağını bilen, sınıf ortamını buna göre ayarlamalı.

SUÇLU KİM???

Benim kendime dair söyleyeceğim her şeyin muhterem bir taraflılık gösterebileceğini bildiğim için aktaracağım şeylerin çevremden işittiklerim ve kazandığım yeni değerler çerçevesinde olmasına özen göstereceğim.

Hiç unutmam. Matematik öğretmenimizin ilk dersinde ki sözü' de" arkadaşlar, matematik dersinden geçmeniz için çok çalışmanız gerekiyor" olmuştu. Aman Allah'ım ! Boyum 1.50 m idi. Pisagor'la bir akrabalığım yoktu. Ve canım bazen de oyun oynamak istiyordu.

Anlaşılmıştı! Matematik dersi okullara bizim gibi küçük, oyunu seven ve her çocuk kadar zekaya sahip çocuklar için konmamıştı. Artık biliyordum! Okullar dahilerin seçildiği ve kendilerini gösterdikleri bir arenaydı. Sadece bir şansım vardı! Çok çalışmalıyım, çooooook! Tıpkı reklamlardaki gibi.

Ancak matematik dersinden çok çalışmayla geçebileceğim fikride beynimde fazla barınmadı. Çünkü öğretmenlerin gösterdikleri yollardan başka bir şekilde sonuca ulaşamıyordu. Yoksa tahtadan başka bir yere bakmadan yazdığı ve anlattığı formülü

anlamadığımız ya da anlatamadığı zaman da bunu öğrenmek zorundasınız derken gözlerimizin içine manalı,manalı bakışının bizim için anlamı yoktu. Sanırım bakışlarından bizlerin çok küçük ve aptal olduğumuzu ima ediyordu. Çünkü ben şimdi bir öğretmenim. Hani sadece dehaların ve ulu insanların anlayabileceği derslere giren birçok öğretmen arkadaşım var.

Şansımdan mı yoksa şanssızlığımdan mı bilmiyorum. Kredili sistemin uygulandığı o dönemde aynı dersten iki kez üst üste kaldığında öğrencinin o dersi yapamayacağına kanat getirip o dersten muaf tutuluyorlardı. Tabi ben, hani 1.50 m' lik çocukta matematik dersinden muaf oldum. Hem de 100(yüz) üzerinden 8 puan geçmeyen 8 sınavdan sonra.

Yapımdan dolayı ezberi hiç sevmedim. Neyi, niçin yaptığımı bilmeliydim. Bunun adı polinom bile olsa. Ancak her şeyin çok gizli ve ilahi bir sebebi vardı. Ve ben bunu asla anlayamayacak kadar aptaldım ki sorularım hep havada kaldı.

Ancak şimdi çok iyi biliyorum ki aslında hayat içinde tüm sayıların ve dört işlemin bulunduğu bir matematik işleminden başka bir şey değil. Hayatta tıpkı sayılar gibi sonsuzluğa doğru giderken üzerinde çarpmaların, bölmelerin, toplamaların ve çıkarmaların bulunduğu bir işlem gibi. Sonuç bir tane;çözüm bol ve tüm inanlar bilinçli ve bilinçsiz cevapları arıyor. Biz ise hiç kimsenin mutlu olamayacağı kaygı,korku ve güvensizlik çukurlarına gömüyoruz. Birbirimizi sayılardan uzaklaştırıp,çözümlerden habersiz hayatlar hazırlıyoruz. Hiç kimsenin huzurlu ve mutlu olmayacağı hayatlar...

Şimdi ise hiçbir çözümün bende uzak olmadığını biliyorum. Hatta ben çözümün ta kendisiyim. Bütün sorular benden çıkar ve bende çözülür. Bu fikre nerden mi ulaştım? Bence bu sonradan kazandığım pozitif düşüncelerimin sonucu. Ben bir (1) rakamıyım. Her pozitif düşünce sağıma bir sıfır koyuyor. Artık yapmak istemenin yapmak kadar önemli olduğunu,kendine güvenmenin daha rahat öğrenmeyi sağladığını,öğrenmenin bilgiyi, bilginin gücü,hazmedilmiş bir gücün de sevgiyi ve tevazuyu ürettiğini, dolayısıyla bütün bunların sonucunda mutluluğa ulaşıldığını biliyorum.

Artık hiçbir şey acı çekmek kadar zor değil! Matematik dersi 1.50 m boyunda, Pisagor'un akrabası olmayan ve oyunu seven çocuklar için zor değil! O da tıpkı hayattaki tüm oyunlar gibi isteyen herkesin kazanabileceği bir oyun.

Ben hücrelerimden en basit yargılarıma kadar değiştim. Değişmemin sebebi de ne matematiğin, ne de mutlu olmanın zor olduğuna inanmam. Artık beni başarısızlığa ve mutsuzluğa mahkum eden bütün kötü öğretileri reddediyorum. Eğer mutlulukta mutsuzluk gibi, acı gibi, kaygı gibi, şüphe gibi bir duygu durumu ise ben güzellikleri ve mutlu olmayı seçıyorum. Elbette insan olmanın gereklerini yaşamalıyım ve yaşacağım. Ancak beni güçten düşüren, mutsuzluğa, başarısızlığa düşüren, acizleştiren her türlü zararlı ve yanlış düşünceleri çoktan huzurun ve güvenin derinliklerine yolcu ettim.

Paylaşımlar beni mutlu eder. Benim bakış açımaya göre en güzel paylaşımda sevgidir. Her şeyle paylaşılmalı sevgi, her şeyle. Anne, baba, ağaç, kuş, matematik vb... Yani soyut somut her şeyle... Bir problemi çözmeyin ilk formülü bence sevgi, güven, inanç ve azimdir. Bunları birleştiren insanlar için sadece imkansız kelimesi imkansızdır.

Söylediğim gibi ben şimdi bir öğretmenim. Karşımda küçük bedenleri, kocaman gözleriyle, hayatın tam göbeğinde insanca yaşamak isteyen, s evgi dolu öğrencilerim var benim. Söylediğim doğru, yanlış her şeyin o mükemmel bilgisayarlarca kayıt altına alınacağını biliyorum. Elimden geldiğince, dilimin döndüğünce güzel şeyler vermek istiyorum. Son söz olarak;

Öğrencilerim, kır çiçeklerim

Sizi çok seviyorum

Eğer inanırsanız ama kalpten inanırsanız,

İnanılmaz işler yapacağımızı biliyorum

Güvenç GÜVEN
Beden Eğitimi Öğretmeni

TEŞEKKÜRLER ÖĞRETMENİM TEŞEKKÜR MATEMATİK

İlkokulu bitirdiğimde matematikten, problemlerden, sayılardan nefret ediyordum. Ya matematik gerçekten zordu ya da ben aptaldım. Diğer derslerim iyiydi. Ama matematik dersinde beynimin algılaması mı düşüyordu bilmiyorum.

Neyse ilkokul bitmişti. Doğal olarak ortaokulda da matematik dersi vardı. Ortaokulda ilk matematik dersimize Hatice CENGİZ adında bir bayan öğretmenimiz girmişti. Bize matematik dersi hakkında neler düşündüğümüzü sordu. Sınıfta kimseden ses çıkmadı. Hocamızın “ ya beni seveceksiniz ya da matematik dersini. Matematik dersini hep birlikte başaracağız. Bunun başka yolu yok. “ sözleri hala dün gibi kulaklarımda çınlıyor.

Derste problemleri canlandırdık. Sınıfta sanki oyun oynardık. X' ler y' ler yerine elmalar, armutlar, dedeler, torular olduk. Kısa zamanda sınıfça matematik öğretmenimizi ve matematik dersini çok sevdik. Tabii bunun sonucunda matematik bizim için bir öcü değil eğlence hali,ne geldi.

Simdi üniversitede sayılarla oynamayı çok seviyorum. Teşekkürler HATİCE öğretmenim, teşekkürler matematik. Simdi beni bu noktaya getirdiğiniz için size çok minnettarım. Değerli öğrenci arkadaşlarım ve kardeşlerim haydi korkunuzun üzerine gidin ve bir kez matematiği sevmeyi deneyin. İnanın sevdikten sonra arkasından davetsiz misafir olan BAŞARI kendiliğinden geliyor.

Esra Aydın
Üniversite öğrencisi

HEDEFİM MATEMATİK ÖĞRETMENİ OLMAK

Merhaba;

Ben şu an liseyi bitirmiş, üniversite sınavına hazırlanan bir öğrenciyim. Benim hedefim “ matematik öğretmeni “ olmak. Bu branşı seçmemde birçok etkenin rolü vardır. En büyük etken ilkokul 5. sınıf da ki öğretmenimdir.

Şuna inanıyorum ki öğretmenlerim öğrenciler üzerindeki olumlu veya olumsuz etkisi çok fazladır. Hele ilkokuldaki öğrenciler ailelerden çok öğretmenlerin sözlerini dinliyorlar. Bence öğrencinin okulu sevip sevmemesinde en büyük etken öğretmendir.

Ben ilkokulu köyde okudum. İlkokul dördüncü sınıfa kadar henüz başarılı öğrenci sıfatını kazanamamıştım. Hatta okuldan yavaş, yavaş soğumaya bile başlamıştım. Çünkü öğretmenimiz sınıfta uyurdu. Bazen de çay içerdi. Böyle bir öğretmenden başka ne beklenirdi ki?

Sonra 5. sınıfta öğretmenimiz değişti. Yeni öğretmenimiz bizim 5. sınıf seviyesinde olmadığımızı anlamıştı. Disiplinli bir öğretmendi. Yeni öğretmenimizi çok sevmiştim. Öğrencilerle diyalogu çok güzeldi. Artık okulu yeniden sevmeye başlamıştım. Sevginin o muhteşem gücü her şeyi yaptırmaya yetiyordu. İçim içime sığmıyordu. Severek ders çalışmaya başlamıştım. Ufacık bir ilgi dört yıllık açığı bir yılda kapatmaya yetmişti. Tabii bu o kadar da kolay olmamıştı. Okuldan gelince dersin başına oturur gece yarısına kadar ders çalışırdım. Öğretmenimi ve okulumu çok sevdiğim için bu çalışma beni hiç sıkıyordu. Özellikle matematik dersine çalışmaya bayılırdım. 5. sınıfın ilk başlarında 3. sınıf sorularında bile zorlanırdım. Bu durum başlarda çok zoruma gidiyordu. Ama severek çalışmak her şeyi hallediyor. 5. sınıfın ilerleyen aylarında çok başarılı bir öğrenci olmuşum.

Ortaokulu başlayacağımız yıl şehir e taşınmıştık. Genellikle köyde okumuş bir öğrencinin ilk başlarda şehir e başarılı olma şansı çok azdır. Çoğunlukla ilk zamanlar biraz uyum güçlüğü çekerler. Ama benim için hiç' de öyle olmadı. Köyden gelmeme rağmen sınıfın birincisiydim. Çünkü 5. sınıfta öyle bir eğitim almış sanki bu ortaokula bile gitmişti. Demek ki 5. sınıftaki öğretmenim bana matematik sevgisini öyle aşlamış ki ortaokuldayken soruların hepsine hemen cevap verirdim.

Bu duruma ortaokul matematik öğretmenim çok şaşırılmıştı. Köyden gelen bir öğrenci olarak bu başarıyı öğretmenimin bana özel bir ilgi göstermesine neden olmuştu. İtiraf edeyim bu ilgi benim de çok hoşuma gidiyordu. Bu ilgi bendeki matematik sevgisini daha da ateşlemişti. Orta 1 ve 2 çok güzel ve başarılı geçmişti.

Orta 3'de matematik öğretmenimiz değişti. Yeni öğretmenime hiç ısınamamıştım. Zaten ilk derste de tartışmıştık. Bu durum dersime de yansımaya başlamıştı. Başarımla da yavaş, yavaş düşüyordu. Dersten soğumaya başlamıştım. Fakat içimdeki matematik sevgisi ve

tutkusu çok güçlü olduğu için son bir yıl dersten nefret etmeye yetmedi. Her halde 5. sınıf öğretmenimin yaktığı ateş çok güçlü olduğu için içimdeki matematik sevgisi hala yanıyordu. Simdi liseyi bitirdim. Gözüm matematik öğretmenliğinden başkasını görmüyor. İnşallah bu hedefime de ulaşacağım.

HATİCE KOZLU
Geleceğin Matematik Öğretmeni

ÖĞRENCİLERİMİZİ SEVELİM

“İyi bir eğitimcinin, gönlü,dikensiz bir gül bahçesidir. Kalbine giremediğiniz öğrencinin kafasına giremezsiniz. Sevgi sihirli bir duygudur. Karşılıksız kalmaz. Sevgi ile atılan bir adım,inanılmayacak başarılar getirir.Siz seversiniz,öğrencileriniz de sizi sever.Fedakarlıklar karşılıklı devam eder.Sizin istediğiniz şeyi öğrencileriniz severek yapmaya başlar. Elbette ki severek ve fedakarca yapılan çalışmaların sonucu,başarıyı getirir.”

Meslek hayatı başarılarla dolu,öğrencileri tarafından çok sevilen,kalbi sevgi ile dolu bir öğretmen olan Vehbi VAKKASOĞLU, kendisine nasıl başarılı olabileceğini soran genç bir öğretmene yukarıdaki cümleleri söyledi.

Bu cümleleri ondan sık sık duyarım. O zaten bir sevgi yazarıdır.

Eyüp Sultan'daki kitap fuarında kitaplarını imzalıyordu. Genç bir insan geldi, Vehbi VAKKASOĞLU ile tanıştı. O'na öğretmen olduğunu söyledi. Mesleğe yeni adım atmıştı.

-Başarılı olmam için ne tavsiye edersiniz,dedi.

Vehbi Bey,gülümsedi ve bakışlarını delikanlının gözlerine çevirerek:

-Sana 30 senelik meslek hayatımın sırrını vereceğim. Bunu yaparsanız başarılı olursunuz:

“Kendinizi sevdin. Kendinizi sevdiremezseniz, dersinizi sevdiremezsiniz. Kendinizi sevdiremezseniz fikirlerinizi sevdiremezsiniz. Öğrencilerinizi sevin. Kalbine giremediğiniz öğrencinin kafasına da giremezsiniz. Ben onları sevdim.”

Sevginin sırrını keşfeden sadece Vehbi VAKKASOĞLU değildir. Bütün başarılı eğitimciler aynı sihirli formülü uygular. İsterseniz size başarılı bir Amerikalı eğitimcinin hikayesini anlatayım.

Amerika'da bir üniversite profesörü, Sosyoloji dersinde öğrencilerini gecekondular mahallesine gönderip orda yaşayan 200 öğrenci üzerinde bir araştırma yaptırmış. Amaç Meksika'dan gelen fakir ve kültür düzeyi düşük insanların ileri teknoloji ülkesi Amerika'ya uyum sağlayıp, sağlayamayacaklarını araştırmakmış. 200 genç üzerinde yapılan bu araştırmanın sonuçları araştırmacıları hiç şaşırtmamış. Netice: "Hiç şansları yok".

Aradan 25 sene geçmiş. Bun araştırmayı yapan bilim adamı, başında bulunduğu endüstriden emekli olmuş. Erine yeni bir profesör gelmiş. Enstitünün yaptığı araştırmaları incelerken eline Meksikalılar üzerine yapılan dosya geçmiş. Sonuca bakmış: "Hiç şansları yok." Birden merakı kapılmış. Acaba araştırma konusu olan 200 çocuk ne oldu, şimdi ne yapıyorlar diye kendi kendine sormuş. Onları bulup ne yaptıklarını, ne işle uğraştıklarını öğrenmek için yeni bir araştırma başlatmış.

Dosyadaki bilgilerden hareket ederek 200 kişinin adres ve telefon numaralarını kullanarak 180 kişiye ulaşmış. Adres değişikliklerinden dolayı 20 kişiye ulaşamamış. 180 kişinin 176'sı doktor, işadamı, avukat olmuş. Araştırma sonuçlarını altüst etmişler.

Bu sonuç yeni müdürü çok şaşırtmış. Hepsine bu başarıyı nasıl elde ettiklerini, kendilerine kimin yol gösterdiğini, kimin nasıl motive ettiğini sormuş. Hepsi de anlaşmış gibi şunu söylemişler: Bizim bir bayan öğretmenimiz vardı. Başarımızı ona borçluyuz."

Müdür araştırmaya devam etmiş ve çoktan emekli olmuş, yaşlı öğretmeni bulmuş. Ona araştırmayı anlatmış ve böyle bir neticeyi nasıl aldığını sormuş. Öğretmenin söylediği son derece sade ve çok anlamlı bir cümleden ibarettir: "Ben onları sevdim."

Sevgi gücü ölçülemeyen bir duygudur. İnsanları, inanılmaz fedakarlıklar yapmaya sürükler. Seven bir insan, sevdiğine zaman ayırır, onunla ilgilenir ve onun için her türlü fedakarlığı göze alır. Yavrusunu seven anne, onun için geceleri uykusunu böler, yemez yedirir, içmez içirir, uyumaz uyutur, altını temizler, bezlerini çamaşırlarını yıkar.

Bir anne fedakarlığı ile öğrencilerini sevebilen öğretmen de öğrencileri için her türlü fedakarlığı göze alır. Sevgi sihirli bir duygudur. Karşılıksız kalmaz. Sevgi ile atılan adım, inanılmayacak başarılar getirir. Siz seversiniz, öğrencileriniz de sizi sever. Fedakarlıklar karşılıklı devam eder. Sizin istediğiniz şeyi öğrencileriniz severek yapmaya başlar. Elbette ki severek ve fedakarca yapılan çalışmaların sonucu, başarıyı getirir.

Öğrencilerini, mesleğini seven bir öğretmenin başarısız olması düşünülemez. Başarı, mutluluğu da getirir. İnsan bir işi severek yaparsa mutlu olur. Sizi seven öğrencilerle çalışmak, sizi mutlu eder. Atalarımız "Kalpten, kalbe yol gider" derler.

Siz öğrencilerinizi severseniz onlarda sizi sever. Kalpler arasında sevgi köprüleri kurulur. Bu sayede hem işinizden zevk alırsınız, hem başkalarına yardım etmekten ve onlara yararlı olmaktan dolayı mutlu olursunuz. Hayatınız anlamlı bir çalışmayla renklenir. Öğrencileriniz için katlanmak zorunda kaldığımız zorluklar size yorgunluk vermez, onlar için çalışmaktan mutluluk duyarsınız.

Sevmeden yapılan işler, insana angarya gibi gelir. Severek yaptığımız işler bize zevk verir. Başkalarına faydalı olmak, angarya değil çok büyük bir mutluluktur. İncancımıza göre "İnsanların en hayırlısı, insanlara en faydalı olandır" buyurmuş, insanlara faydalı olmanın ise ibadet olduğu ifade edilmiştir.

Büyük bir ideale sahip olmak, güzel bir hedef belirlemek ve onun uğrunda durmadan dinlenmeden çalışmak gerekir. Bu yolu takip eden iç huzurunu hiçbir zaman kaybetmez ve insanlara hizmet etmekten zevk alır. İnsanlara faydalı olmanın ibadet olduğunu bilir. Çalışmalarını ibadet zevkiyle sürdürür.

Mesleğinde başarılı olmanın sırrı onu sevmektir. Öğrencilerinizi sevin. İnsanları sevin ve onlara faydalı olmayı isteyin. Başkalarına yardım etmek insana mutluluk verir. Büyük insanlar insanlara faydalı olmak için çalışmış ve bundan büyük zevk almışlardır.

Öğrencilerinizin başarısı sizin başarınızdır. Anne-baba çocukların ve iyi bir öğretmen, öğrencilerinin başarısını kendi başarısı sayar ve onlarla övünür, onları kıskanmaz.

Ali Erkan Kavaklı
Eğitimci-Yazar

İLK ÖĞRETMENİM BENİ TANIMAMIŞTI

İlkokul 1. ve 2. sınıflarda okurken anılarımı yoklayınca aklımda beni etkileyecek önemli bir olay gelmiyor. Yalnız 3. sınıfta yaşadığım olumsuz olayları 2002 yılı itibariyle yaklaşık olarak 3,5 yıl geçtiği halde dün gibi hatırlıyorum. 3. sınıfta kendine güvensiz, kendini savunamayacak kadar pasif bir öğrenciydim. Kendini ifade edememe ve savunamama yüzünden öğrenciliğimde çok zarar gördüm.

Matematik sınavlarında kendim cevapladığım halde yanımda oturan arkadaşlarım “öğretmenim, arkadaşımız bize bakıyor” diye şikayet ediyorlardı. Ben de “hayır öğretmenim ben kimseye bakmıyorum” diye kendimi savunamıyordum. Öğretmenimiz de işin aslını araştırmadan yanımdaki arkadaşların sözüne inanarak sınav kağıtlarıma zayıf not veriyordu. Öğretmenim biraz dikkatli gözlemleyip olayı araştırırsa durum ortaya çıkacaktı. Ne öğretmenim olayın aslını araştırdı. Ne de ben kendimi savunabildim. O yıl 3. sınıfta sınıfta kaldım.

Babam benim durumumu öğretmenimden daha iyi biliyordu. Beni tanıdığı başka öğretmenin sınıfına aldırdı. Sınıf değiştikten sonra üzerimdeki güvensizliği yavaş yavaş atmaya başladım. Bütün derslerimle beraber matematik dersinde de başarımla arttı. Matematikte sınıfın en başarılı öğrencileri arasına girmiştım.

Artık kendime güvenim iyice artmıştı. 3. ve 4. sınıfı pekiyi derece ile geçtim.

5. sınıfın sonunda öğretmenimiz sınıfta kalıp ta yıl kaybeden öğrencileri ayırıyordu. Ben de 3. sınıfta kaldığım için sınıfta kalanların arasına geçmişim. Öğretmenimiz beni oradan aldı ve sınıfta kalmayanların arasına geçirdi. Bunu gören eski öğretmenim benim sınıfta kalıp yıl kaybedenlerin arasına geçmemi söyledi. 5. sınıf öğretmenimiz eski öğretmenimize kızarak benim haksız şekilde sınıfta bırakıldığımı söyledi.

Bu öğrencimi bütün derslerden sınav yapalım. Eğer bir dersten iyi alırsa onu sınıfta kalanların yanına geçirelim. O benim en başarılı öğrencilerimden biridir. Sen onun hakkını yemişsin dedi. Eski öğretmenim bu sözler karşısında bir şey söyleyemedi çekip gitti. Öğretmenimin beni eski öğretmenime karşı savunması benim kendime güvenimi daha da arttırdı.

Şimdi düşünüyorum. Acaba kaç öğrenci öğretmenimin veya ailesinin tanımaması yüzünden başarısız olup acılar çekmektedir. Kendine güvensiz olarak yetişmiş anne babaların çocuklarının başarılı olma şansı acaba nedir?

Fatma ŞAVLUK

TEK SUÇLU BİZ MİYİZ???

Ben ilkokulda matematikten çok parlak bir öğrenci değildim. Fakat nefrette etmiyordum. Çünkü çok iyi bir öğretmenim vardı. Sınıfça hiçbir öğrenci arkadaşımızın kalbini kırmadı. Onun adını hatırladığım zaman içim sevgiyle doluyor. Ortaokula başlayınca matematik dersine müdür yardımcısı öğretmenimiz tanışmaya bile tenezzül etmeden pat diye derse başladı. Anlattığı konuları anladınız mı? Diye sormuyordu. Şurayı anlamadık anlatır mısınız diye sorduğumuzda tekrar anlatmıyordu. Zaten beni dinlemediğiniz belli diyordu. Yazılılarda zayıf aldığımız zaman kızıp zayıf alanlara cetvelle vuruyordu. Öğretmenimin böyle davranışı beni ve benim gibi olan arkadaşlarımın matematikten nefret etmesine sebep oldu.

Şimdi 24 yaşında bir çocuklu ev hanımıyım. Hala matematik dersinin adını duyduğumda nefret ediyorum. Matematikle ilgili eski kötü anılarım tekrar canlanıyor.

Matematikten bir test yazılıımız vardı. 38 kişilik sınıftan en az yirmi arkadaşla birlikte bir arkadaşın doktor babasından durumu anlatarak bir günlük rapor aldık. Kaçmamızın sebebi de biz test sorularını sınava giren arkadaşlardan alacaktık. Öğretmenimizde siz o yollardan giderken ben geri geliyordum deyip bize değişik test soruları sorunca bizde şapa oturduk. Okul hayatımın üzerinden yaklaşık 9-10 yıl geçti. Hala matematikten nefret ediyorum. Soruyorum matematikten nefret etmemizin tek suçlusu biz öğrenciler miyiz?

RUMUZ:Nefret ve Matematik

Sevginin ulaşamayacağı hiçbir uzaklık yoktur.

ANONİM

SEVGİNİN GÜCÜ HERŞEYE YETER!!!

Hepimizin başının belası matematikle hayatımızın sonuna kadar beraberiz. Ama biz matematiği hep canavar olarak nitelendiriyoruz. İlkokulda başlayıp resmiyet kazanan üniversite hayatımızın sonuna kadar hele iktisat, işletme, bankacılık gibi bölümler seçtiysek yandık; resmiyet ömrümüzün sonuna kadar sürecektir.ve biz bu canavarın karşısında hep ceket ilikleyip ter döküceğiz. Hepimiz böyle düşünüyoruz değil mi? Evet kelimesini bir koro halinde söylüyorsunuz sanırım.

Hayatımız boyunca hep bir şeylerden korkmamız söylendi. Belki matematik için açıkça böyle bir baskı kurulmadı. Ama bilinçaltımız çoktan korkmaya başladı bile. Beynimiz sayıları görünce sanki alarm çalmaya başlıyor. Tüm sistemleri terk edin, çılgın bir hastalıkla karşı karşıyayız diyordu. Bu hastalığın adı ise matematik... Ne yazık ki bu hastalığın ne aşısı ne de ilacı var hep böyle sonu vahim bir hastalık gibi gördüğümüz matematikten nasıl başarı gösterebiliriz ki.

Siz okul hayatında hiç karşılaştınız mı bilmiyorum. Ama ben çok tanık oldum. Okulda matematiği 5 olan çocuklara dahi gözüyle bakılırdı. Sanki onlar birer Napolyon'du. Matematikle yapılan meydan savaşından zaferle dönüyorlardı. Laf aramızda ortaokuldayken ben de bir Napolyon'dum. Arkadaşlarım bana uzaylıymışım gibi bakarlardı. Ben de doğal olarak bu sıra dışılığımın mutlu olurum. Ama bizim Napolyonluğumuz farkı idi. Tarihteki Napolyon para,para,para demiş. Biz de matematik,matematik,matematik diyorduk.

Bir havuz problemi çözmek atomu parçalara ayırmaya eş değer belki de havuz problemleri daha zordur. Öyle mi? ne dersiniz? Karanlık bir odada yatıyorsunuz ve duvarda yılan benzer bir şey görüyorsunuz. Anne odada yılan var diye bas bas bağıyorsunuz. Anneniz koşa koşa geliyor ve lambayı yakıyor. Bir bakıyorsunuz ortada yılan mılan yok. Duvardaki yılan yok oldu. Bir bakıyorsunuz ki yılan sandığımız şeyin babanızın sabah bahçeyi suladıktan sonra sizin pencerenize astığı hortummuş. İçinize sevinç doluyor tabii ki. Herhalde

bir yılanın bulunduğu oda da geceyi geçirmek çok kolay olmasa gerek. Ama Allah'tan anneniz gelip odanızın lambasını açtı. Ve siz gerçeği gördünüz.

İşte bizlerde matematiği gözümüzde o kadar büyütüyoruz ki matematik gözümüzde kocaman bir yılanla dönüşüyor. Biz de Tarzan olmadığımız için yılan zannettiğimiz canavarla bir türlü baş edemiyoruz. Halbuki matematiği bir yılan gibi değil de bir sevgili gibi görseydik. Yada öyle öğretilseydi!!! Kim bilir beklide çoğumuz birer matematik dahisi olabilirdik. Fakat sevdirmek varken korkutmak çok güzel öğretme yöntemiymiş gibi bizi hep korku ile büyüttüler. Doğal sonuç olarak Napolyon olmak bir hayal oldu.

Ben size kendimden örnek veriyorum. Ortaokulda Napolyon olsam da bu fazla uzun sürmedi. Lisedeyken beni o kadar korkutmuşlardı ki ortaokulun gururlu Napolyon'u ben, her matematik sınavında başarısız oluyordum. Matematik sınavına 4 ay önceden çalışmaya başlıyorum, sınavda ecel terleri döküyor ve 45 puan alınca sanki 100 puan almış gibi havalara uçuyordum. Kendi çapımda Napolyon oluyordum diyebilirim.

Neyse lise böyle bitti. Üniversite sınavlarına hiç hazırlanamadım. Çünkü babam beni okutamadı. Okul bitince iki seneye yakın bir iş yerinde çalıştım. En sonunda kafama Newton'un kafasına düşen bir elma düştü. O yer çekimini buldu. Ben de kendime yeni bir hayat bulacaktım.

Üniversite sınavına hazırlanmaya karar verdim. Dershaneye yazıldım. Dershaneye devam ediyordum ama matematiği hala yapamıyordum. Özel ders almaya karar verdim. Her gün dershaneden gelince hüngür hüngür ağlıyordum. Çünkü matematiği öğrenemezsem sınavı kazanmam imkansız olacaktı.

Özel ders almam gerekiyordu. Ama bunun olması mümkün değildi. Çünkü param yoktu. En sonunda para desteği bulundu. Özel ders alma şansını kazanmıştım. Ortadoğu'nun ve balkanların en iyi matematik hocasından ders alacaktım. Çok sevinçliydim ama bir yandan da içime korku düşmüştü. Çünkü ders alacağım hoca muhteşem ders anlatıyordu. Bu ders anlatımına muhteşem bir ders ücreti isteyebilirdi.

Fakat korktuğum olmadı, fiyat çok uygundu. Hocayla görüşmeye gittik. Öğretmen 4'lü seviye grupları oluşturarak grubun seviyesine göre dersler veriyordu. Biz iki kişi idik. Öğretmen ilkönce arkadaşına sordu :

- Kaç tane soru çözüyorsun? (ÖSS)

- 15 tane falan dedi

- Bana döndü

- Sen?

- 4 tane doğru ama 3 yanlış 1 doğruyu götürür hesabı ile 0,75 soru yani tam bir net bile yapamıyorum.

Öğretmen sizin ikinizi aynı gruba alamam dedi. Benim paçalarım tutuşmuştu. Çok çalışırım, elimden geleni yaparım, ne olur arkadaşım ile birlikte ders alayım diye yalvardım. En sonunda kabul etti.

Arkadaşla birlikte ders almaya başladık. Yıllardır özlemini çektiğim hayatımın en zevkli derslerini alıyordum. Derslerimiz gülüş cümbüş geçiyordu.

Matematik öğretmenlerini hep düşman gibi görürdüm. Hayret, ilk defa bir matematik öğretmenini sevmiştim. Kısa zamanda onunla arkadaş gibi olduk. Günden güne sınavlarda yaptığım doğru sayısı artıyordu. Kurs başında 1 olan net sayısı 10 olmuştu. Başarı grafiğim giderek yükseliyordu. Ama ben hala tam olarak kendime güvenemiyordum. “Matematiği yapamıyorum” cümlesini beynime kazımıştım bir kere.

Ders bittikten sonra eve geliyor; gördüğümüz konu ile ilgili soruları çözmeye başlıyordum. Çözmeye dediğime bakmayın. Aslında çözememeye başlıyordum. Zaten gözyaşlarım pınarlarında emanet duruyordu. Yaşadığım en ufak başarısızlık gözyaşlarımı tetiklemeye yetiyordu. Hemen ağlaya ağlaya telefonla öğretmenimi arayıp soruları yapamadığımı söylüyordum. Öğretmenim de büyük bir sabırla işe sıfırdan başladığımı ama zamanla rahat rahat çözebileceğimi söylüyordu. Hemen hemen her ders bitiminde eve geliyor dersin başına oturup çözemeyince öğretmene telefon açıp durmadan ağlıyordum. Bej ağlamaya bıkmadım ama öğretmen teselli etmeye bıkmak üzereydi. Bazen düşünüyorum da Allah öğretmenime peygamber sabrı vermiş. Ben onun yerine o benim yerime olsaydı herhalde onu boğazlardım. Dediğim gibi öğretmenim bence bir melekti. Bende onu çileden çıkarmaya çalışan bir sulu göz.

ÖSS sınav sonucunda 28 matematikten 26 tanesini yaptım. 1 tanesi yanlış çıktı. Analitik geometri de öğrenmiştik. Yani 32 tane yapabilmemiz gerekiyordu. Fakat benim geometriye karşı alerjim olduğu için sadece matematik sorularına baktım. Sonuç çok iyi idi. Çünkü hiç geometri yapmadan sadece matematik sorularının hemen hemen hepsini yapmıştım.

Bu başarımda en büyük pay yılmadan, usanmadan kaprislerime göğüs geren öğretmenimdi. Çünkü o bana yalnız matematik öğretmedi. En zor günlerimde her an bana destek oldu. Aramızda sadece matematik yoktu. Aramızda sevgi bağı da var artık.

Böyle bir insan ilkokul hayatımda karşıma çıksaydı. Belki ben kendimi bu kadar şartlandırmayacaktım. Matematiği bir yılan gibi değil bir sevgili gibi görecektim. Ama ilkokul öğretmenim özel ders aldığım insanın tam tersi idi. Düşünsenize ilkokul 1. sınıfın 2. döneminde ben sadece beşe kadar sayıyordum. Diğer öğrenciler yüze kadar saymayı öğrenmişlerdi. Benim ağızımdan altı rakamı bir türlü çıkmıyordu.

Bana göre insanın anneden sonra ikinci annesi ilkokul öğretmenidir. Haksızlık yapmayayım aslında öğretmenim ikinci annemdi diyebiliriz. Çünkü o da tıpkı annem gibi bana hep “ geri zekalı “ olduğumu söylüyordu. Ben bu öğretmen denen kadınla 5 koca yıl geçirdim. Beş sene beni tahtaya kaldırıp sınıf önünde yürüyüşümle, konuşmamla alay edip durdu. Öğretmenler gününde en güzel hediye kim getirirse onu daha çok seviyordu. Beni de çok sevsin diye hediye almak istiyordum. Fakat hediye alacak param yoktu.

Nasıl bir öğretmendi hala anlamış değilim. Okulda fakir ve okul ihtiyaçları için düzenlenen kermes paralarını benim gibi maddi durumu kötü olan çocuklardan zorla almaya çalışır. Getiremeyen her çocuğu sınıf önünde aşağılardı. Paralar benim gibi maddi durumu kötü çocuklar için toplanıyorsa biz niye para veriyorduk. Burada konudan saptığımızı düşünebilirsiniz. Aslında konunun tam içine girmiş bulunuyoruz.

Beni her dakika küçük düşüren ve aşağılayan bir öğretmenin nasıl anlayabilirim ve bu derslere zevkle çalışabilirim. Her şeyin temelinde olduğu gibi matematiğin temelinde de SEVGİ denilen bir anahtar sözcük vardır. Bu anahtarın açamayacağı hiç kapı yoktur.

Kendimizi sevmeyi öğrendiğimizde bunu başarabiliriz. Toplumumuzda kendini sevmek çok kötü bir şey olarak algılanıyor. İnsan kendini sevmezse başkalarını nasıl sevebilir ki? Biz muhteşem varlıklarız ve farkında bile olmadığımız birçok yeteneğe sahibiz.

Biz Allah'ın yarattığı en yüce varlıklarız. Fakat buna bir türlü inanmıyoruz. Kendimizi aşağılamayı bir erdem gibi görüyoruz. Bunun sonucunda da hep kaybeden biz oluyoruz. Kendi kendimize nerede hata yaptık diye soruyoruz. Bir türlü cevabını bulamıyoruz. Farkında değiliz fakat yanlış apaçık ortada. Beynimizin sadece bir organ olduğunu söylüyoruz. Sanki kasapta satılan bir koyun beyninden hiçbir farkı yokmuş gibi düşünüyoruz. Biz onun hakkında olumsuz düşününce o da bunu algılıyor ve ona göre hareket ediyor. Aslında hareket etmiyor da diyebiliriz.

Matematiği sevmediğiniz mesajınızı beyninize işlerseniz o da sizin sevmediğiniz matematikle hiç uğraşmaz. Bir çocuğa nasıl sevmediği yemeği zorla yediremezseniz; matematiği de istemiyorsanız beyninize zorla sokamazsınız. Çünkü beyniniz küçük bir çocuktan farksızdır. Sevdiğiniz işlerde süper çalışan beyniniz; sevmediğiniz işlerde sanki aptalmış görüntüsü verir.

Burada iş eğitimcilerle düşüyor. İlkokuldan başlayan eğitim hayatımızda beynimizi eğitimcilerle yani öğretmenlere emanet ediyoruz. Pekiyi bazı öğretmenler ne yapıyor? Beynimizi korkularla dolduruyor. Zorlamayla, korkuyla bir şey elde edemeyeceğimizi henüz öğrenemedik. Korku yerine SEVGİ kelimesini beynimize işleseler; bakın görün o zaman aramızdan ne Hipokratlar, Einstein ler, Edisonlar çıkacak...

Size tüm matematik sorunlarının nasıl çözüldüğünün sırrını vereyim mi? Ama sakın kimseye söylemeyin! (şaka, şaka!)

Önce kendinizi sevin!

Kendinize inanın!

Kendinizi bir DEV, matematiği karınca gibi görün!

Sevginin bu dünyanın başlangıcı olduğunu bilin. Bu kocaman dünya nasıl sevgi ile meydana geldiyse; sevgi ile matematik soruları neden çözülsün ki!

Aslı BAĞÇACIK

SEVGİ , DÜNYADAKİ EN YETENEKLİ GÜÇTÜR.

NEFRETEN SEVGİYE MATEMATİK DERSİ

İlkokul ve ortaokul dönemlerimde matematik dersinden çok çekinir ve gözümde büyütürdüm. Bunun sonucunda da notlarım hep zayıf gelirdi. İlkokulu köyde okumuştum. Matematik dersinden temelimiz iyi değildi.

Ortaokulda hafif çekingenlik, öğretmenim verdiği cezalar, aşağılanma duygusu, yanlış düşünmeme sebep olan düşünceler benim matematik dersini sevmemi engelledi. Sonuçta sınıfları ya öğretmenin kanat notu veya kopya çekerek geçtim.

Liseye başladığımda matematik dersi çok farklı gelmeye başladı. Matematik dersi artık benim için zor ama heyecanlı bir serüvene dönüşmüştü. Dersi sevmemde matematik dersimize giren Mehmet Yıldırım adlı öğretmenimizin farklı yaklaşımının etkisi çok büyüktü. Lise birinci sınıfın ilk döneminde matematik sınavlarından aldığım puanlar 74-75-80 arasında idi. Lise birinci sınıfın 2. döneminde ders saatimiz haftada 2 dersten 4 ders saatine çıkmıştı. Fakat derslerde hiç sıkılmıyorduk. Öğretmenimiz sıkılmaya başladığımızı hissedince birkaç fıkra anlatarak bizi rahatlatırdı.

Hemen , hemen her derste herkes tahtada problem çözmek için can tatardı. Yapamadığımız veya yanlış yaptığımız zamanlar ceza vermek yerine anlayamadığımız yerleri tek, tek anlatır, bizimle tek, tek ilgilenirdi.

Sınavlarda notlarımız 85-90-95'e çıkmıştı. Sözlü sınavlarda notlarımız 90-100 arasındaydı. Bazen matematik dersinde arkadaşlarla aramızda yarışırđık.

İlkokul ve ortaokul yıllarında kafamın çalışıp çalışmadığı konusunda tereddütlerim vardı. Lisede bunların boş bir tereddüt olduğunu anlamıştım.

Sonuçta insanlara güzel bir şekilde yaklaşım, ilgi gösterme, karşıdaki insanın istemesi, korkudan uzak rahat bir kafa ile başarı kendiliğinden geliyordu.

Bir insan daha önceki durumu ne olursa olsun; bir şeyi yapmayı kafasına koyarsa baştan biraz zorlansa da mutlaka ama mutlaka başarılı olur.

HÜSEYİN ELMAS

Evet, birlikte ilginç bir matematik serüvenini birlikte öğrendik. Baştan başarısız olan bir öğrenci başarılı olmanın zevk ve heyecanını yaşıyor. Ne değişmişti? Cevap çok kısa idi. Hüseyin Elmas kardeşimize bir ustanın eli dokunmuştu.

USTANIN ELİNİN DOKUNUŞU

Mezatçı, hırpalanmış ve çizilmiş olan eski keman için harcayacağı zamana pek değmeyeceğini düşünüyor; yine de onu izleyenlere gösterirken gülümsüyordu.

- "Bu ne eder, arkadaşlar?" diye bağırdı. Açık artırmayı kim başlatacak?"

- "Bir dolar, bir dolar", ardından iki dolar. "Sadece iki dolar mı?"

- "İki dolar, iki dolar... Kim üçe çıkaracak?" "Yok mu artıran? Evet, üç dolar, üç dolar, üç dolara satıyorum..."

Ama olamaz, en arka sıralardan, kır saçlı bir adam öne geldi, eski kemanı aldı, üzerindeki tozu sildi,gevşek yaylarını gererek akort etti ve bir meleğin Noel ilahisi söylemesini andıracak kusursuzlukta hoş bir melodi çaldı. Müzik sona erdi ve mezatçı alçak bir sesle,

- "Keman için ne kadar veriyorsunuz?" dedi.

Sonra onu coşkuyla havaya kaldırdı.

- "Bin dolar. Peki, kim iki bin diyecek? İki bin..."

- Evet, üç bin... Satıyorum, satıyorum, sattım!"

İnsanlar coşkuyla alkışlıyorlardı.

Ama bazıları ağlıyordu: "Ne oldu da değeri değişti, anlayamadık!" Hemen yanıt geldi:

- "Bir ustanın eli değdi!"

Dünyada uyumsuz, hırpalanmış ve yaralanmış bir yaşam süren birçok kişi, tıpkı bu keman gibi, düşüncesiz bir kalabalığa ucuza satılma durumuyla karşılaşır. Bir kase çorba, bir bardak şurup, bir oyun...

Ve böyle sürüklenip giderler. Satılmasına az kaldı, satılıyor ve neredeyse satıldı! Ama Usta duruma el koyar ve dar düşünceli kalabalık, ne ilhamın anlamını ne de bir Usta'nın dokunuşunun yarattığı değişimi tam olarak anlayabilir.

Myra B. WELCH

**VASAT ÖĞRETMEN KONUŞUR,
İYİ ÖĞRETMEN ÖĞRETİR,
USTA ÖĞRETMEN GÖSTERİR,
BÜYÜK ÖĞRETMEN İLHAM VERİR...**

HERŞEY TERSİNE DÖNDÜ

Ortaokul 1 ve 2. sınıfta matematik öğretmenimiz çok güzel ders anlatırdı. Yazılı notlarım 10 üzerinden 7-8 arası idi. Matematik öğretmenimiz öğrencilerine yaklaşımı da çok iyi idi. Anlamadığımız yerleri çekinmeden sormamızı isterdi. Anlamadığımız zaman sorunca da hiç üşenmeden tekrar, tekrar anlatırdı.

Ortaokul 2. sınıfın 2. döneminde matematik öğretmenimiz değişti. Yeni öğretmenimiz tahtaya problemi kitaptan aynen yazmaktan başka bir şey yapmıyordu. Artık matematik dersinin tadı tuzu kalmamıştı. Bize de can sıkıntısında ön sıralarda tencilik oynuyorduk.

Ders zili çalınca problemi değil; yazdığı kelimeyi bile yarım bırakıp hiç bir şey söylemeden sınıfı terk ediyordu. Daha önce 7-8 olan sınav notum 2. dönemin ilk yazılısında ilk defa 1 olmuştu. Daha sonra bir daha da toparlanma şansı bulamadım.

Daha önceki öğretmenimiz zamanında 30 kişilik sınıfta matematik dersinden zayıf alan öğrenci sayısı 4-5 idi. Yeni matematik öğretmenimizde ise 30 kişilik sınıfta geçerli not alan öğrenci sayısı 4-5 kişiye düşmüştü. Daha önceleri en sevdiğim ders olan matematik en çok nefret ettiğim ders haline gelmişti.

RUMUZ: Baş belası

MATEMATİK SEVGİMİ ÖĞRETMENİME BORÇLUYUM

Ben 2003 yılı itibariyle 42 yaşında bir esnafım.İlkokul matematik dersi ile ilgili önemli bir sorun yaşamadım.İlkokulu Erzurum'un bir köyünde bitirdim.Daha sonra Erzurum'dan Eskişehir'e taşındık.Ortaokulu Eskişehir Esentepe Ortaokulu'nda okudum.Köyden şehre gelme ve şive sorunu yüzünden ortaokula uyumda biraz problemler yaşadım.

Bütün bu sorunlara rağmen ortaokulda da matematik dersinden önemli bir sorun yaşamadım.

Lise 1. sınıftaki matematik öğretmenimiz sakin ve iyi bir insan olmasına rağmen bana dersi sevdiremedi.Matematik dersi dışında da birkaç dersim zayıf olduğu için sınıfta kaldım.İkinci sene matematik dersimize Refik GEZİCİER adında bir öğretmenimiz girdi.Olumlu yaklaşımı ile daha ilk derste matematik dersini sevmeye başladım.Öğretmenimiz benim ve sınıf arkadaşlarım için sorun olan matematik dersini eğlenceli bir bulmaca hakine getirdi.İlk yıl nefret ettiğim matematik ikinci yıl en sevdiğim bir ders olmuştu.Birinci yıl matematikten ders notum 10 üzerinden 1-2 idi.İkinci yıl ise en yüksek not aldığım derslerden biri olmuştu.

Hiç unutmam, bir gün öğretmenimiz bize "Çocuklar matematik zannettiğiniz gibi zor bir ders değildir. Ben de öğrenciyken sizin gibi önceleri matematiği sevmiyordum ve başarılı da değildim. Ama bakın şimdi sizin matematik öğretmeniniz oldum.İnanmazsanız okul

müdürümüz Süleyman YILMAZ Beye sorabilirsiniz. Çünkü şimdiki okul müdürümüz Süleyman Bey o zaman benim matematik öğretmenimdi.” dedi.

Öğretmenimin bu sözleri benim azmimi daha da arttırdı.Yıllar geçmesine rağmen Refik öğretmenimin sözleri sanki dün söylemiş gibi hafızamda aynı canlılığını koruyor.

Benim yaşadığım durumun benzerini şimdi 5.sınıfta okuyacak kızım yaşadı.Kızım 1.,2., ve 3. sınıfta matematik dersine karşı hep soğuk davranıyordu. Ev ödevlerini (karşı çıkmama rağmen) çoğunlukla annesinden yardım alarak yapıyordu.

4. sınıfın başında kızımın sağlık nedeniyle 1 dönem rapor aldı. Yeni gelen öğretmenin gelişiyle kızımda çok büyük değişiklikler gözlemledim. Matematik ödevlerini yaparken yardım bekleyen kızım ödevlerini kendisi yapmaya başladı. Yardım önerilerimizi geri çeviriyor, “Bırakın beni ödevimi yanlış ta olsa kendim yapacağım.” diyordu. Sonradan öğrendiğime göre yeni gelen öğretmen matematikte başarının bağımsız çalışmaya bağlı olduğunu, yanlış yapmanın doğal olduğunu, anlamadıkları yerleri büyüklerine değil öğretmenlerine sormaları gerektiğini anlatmış.

Benim gibi kızımda da sorun olan matematik dersi şimdi kızımın en sevdiği derslerden biri oldu. Derslere geçici olarak giren öğretmenin gitmesine rağmen kızım aynı olumlu tutumu devam ettiriyor. Önceki yıllar da okula gitmek istemeyen kızım şimdi de okulun tatil olmasını istemiyor.

Bu da bana çocuğun başarısında dersin adından çok çocukların o dersi sevip sevmemelerinin daha önemli olduğunu öğretti. Anne babaların bilinçlenmesi, öğretmenlerin de dersleri sevdirmesi çocuklarımızın başarısını arttıracaktır. Onun için hepimiz üzerimize düşenleri öğrenmeli ve yapmalıyız.

RUMUZ: Dadaşoğlu

GENÇLERİN VERDİĞİ DERS

Ben Antalya'da görev yapan bir İngilizce öğretmeniyim. Yaz tatilinde Eskişehir merkez Satılmış köyüne akrabalarımı ziyarete geldiğimde 7-8 kişiden oluşan matematik dersine çalışan bir grup öğrenci ile tanıştım. Ellerinde yaşlarına bile uygun olmayan ilköğretim 4.,5. sınıf hatta matematik 1. sınıf kitapları vardı. Öğrenci ise 14-15-16 yaşlarındaydı.

Kendilerine çalışma grubu oluşturma fikrinin kimden çıktığını sordum. En büyük olanlarından aldığım cevap çok mantıklıydı. Matematik insanlara hayatta her zaman lazımdır. Biz burada liseye hazırlık olsun diye hazırlanıyoruz. Ama belki de sizin bizden daha çok çalışmaya ihtiyacınız var. Zaten siz öğretmenlerin ne kadar zayıf noktası varsa bizde o noktalarda zayıfız diye konuştuklarında tüylerim diken diken oldu.

Hatta bende onlarla beraber iki saat matematik çalıştım.O kadar zevkliydi ki,iki saatin nasıl geçtiğini anlamadım. Hele bir öğretmen arkadaşın hazırlamış olduğu bir çarpım tablosu vardı ki,hem çok eğlenceli hem de akılda kalıcı idi. Yanımda ikinci sınıfa geçen kızım da vardı. O bile çarpım tablosundan ikileri öğrenmişti. Diğer yaptıkları çalışmalarını öğrenince ilgim iyice artmıştı.

Birince sınıfa giden kızım matematik dersinden sonra eve geldiğinde ağlardı. Kızım bile bana ''Baba ben de ablalar gibi matematik öğretmeni olmak istiyorum'' dedi.

Vardığım kanı şu;dersi çocuğun anlayacağı dilde anlatmak daha sonra da sevdirmekmiş. Bana çok güzel şeyler öğreten bu gençlere teşekkür ettim. Sizi tebrik ediyorum çocuklar. Gelecek yaz geldiğimde bu gençlerden kızıma matematik dersi çalıştırmalarını isteyeceğim. Çocuğumun dilinden anlayan insanların özel öğretmenler ve dershanelerden daha etkili olabileceğini fark ettim.

Zoruma giden ise;ben aslında iyi bir öğretmen değilmişim.Ders anlatmayı bilmiyormuşum. Gençler kızımla ilgilendi. Oyun şeklinde çarpım tablosu ile birkaç kez ikişer çarpım tablosunu çalıştırdı. Kızım kısa sürede zevkli bir şekilde ikileri öğrendi. Ben ise bir öğretmen olarak defalarca uğraşmama rağmen öğrenememişti. Galiba gerçek öğretmenlik çocuklara onların dilinden konuşmakmış. Meğer ben çocuğum karşısında yabancı bir dilde konuşuyormuşum.

Esin Öğretmen
İngilizce Öğretmeni
Antalaya/KEMER

ÖĞRENCİLERİ HARCİYORUZ!!!

Okullardaki intihar konusu bu kez ciddi olarak masaya yatırılıyor. Öğretmenler, öğrenciler, veliler hemen herkes özeleştiriyor yapıyor. Sessiz kalan sadece Milli Eğitim Bakanlığı. Oysa sorunun kaynağına inildiğinde asıl suçlu olarak hep karşımıza çıkan çarpık eğitim sistemi. Ama nedense ne devlet, ne okul yöneticileri,ne de veliler çarpık eğitim sistemini sorguluyor.

Ders programları hala 40 yıl önceki müfredat programlarına göre yapılıyor. Yine yıllar önce yazılmış ders kitapları okutuluyor. Oysa günümüz gençleri onların çok ötesinde.Ama biz ne yapıyoruz? Sistemi sorgulayacağımıza, bu çarpık sistemin kurbanı olan çocuklarımıza fatura çıkartıyoruz.

Türk eğitim sisteminin en büyük baş ağrısı giriş sınavları. Anadolu liseleri, kolejler, fen liseleri, üniversite derken çocuklarımızın canına okuyoruz. Hedef öğrenmek değil yüksek not ve yüksek puan. Bir de buna popülaritelerini daha çok arttırmak için çocukları yarış atı gibi yarıştıran öğretmen ve okullar eklenince olay iyice çığırından çıkıyor. Dün Aslı'nın (takma adı) yazdıkları eğitim sistemindeki çarpıklıkları bir bir ortaya koyuyordu.Yazdıklarını onaylayan, bizim okulda daha beteri var diyen o kadar çok mesaj geldi ki!... Pek çok velinin belirttiği gibi ezberci, dayatmacı, çarpık eğitim sistemini sorgulamak için sistemini sorgulamak için şimdi tam zamanı.

Batılı eğitim sistemleriyle Türk eğitim sistemi arasındaki en büyük fark nedir biliyor musunuz? Onlar çocuklarını kazanmak için yöntemler geliştiriyor, biz ise harcamak için. En ufak hatalarını bulup da sistem dışına itelim diye elimizden geleni yapıyoruz.

Fazla uzağa gitmeye gerek yok, son birkaç yıl içerisinde alına kararlara bakın yeter! Aslı'nın da özellikle vurguladığı gibi lise 2'deki alan seçimi tam bir dayatmacadır. Üniversiteye girişte, yüz binlerce meslek lisesi mezunu fütursuzca hayata küstürüldü. Ortaöğretim başarı puanı uygulaması ise öğrencilerin çileden çıkması için yetiyor da artıyor. Örnekleri fazlasıyla arttırabiliriz. Zaten hiçbiri de uzun ömürlü olmuyor. Ama yarattığı tahribat çok büyüktür. Ne acı ki fatura hep öğrencilere çıkıyor!...

Günümüz gençleri çocuk ve kapasiteleri 40,hatta 20 yıl öncesiyle kıyaslanmayacak derecede üstün. İşte bu yüzden artık lime lime dökülen bugünkü eğitim sistemi onlara cevap veremiyor. Ama bu çarpık sistem oturup kendini yenileyeceğine öğrencileri harcamaya devam ediyor.Önümde bu konuda öğrenci ve velilerden gelen yüzlerce mektup var. Hemen hepsi artık cumhurbaşkanından sokaktaki vatandaşa kadar herkesin şikayetçi olduğu çarpık eğitim sisteminin değişmesini istiyor. İşte gelen bazı çarpıcı örnekler:

Okulda başarısızdım ama...

27 yaşındayım. Öğrencilik yıllarımı hatırlamak bile istemiyor. Öğretmenlerime göre berbat bir öğrenciydim. Şu andaki konumuma bakılacak olursa o başarısız okul hayatıyla asla

bu noktaya geleceğim düşünülemezdi. Hiçbir zaman matematik dersim iyi olmadı. Ama şu finansçıyım. Her dönemin sonunda bir sürü zayıfım olurdu ve ailem karnemi gördüğü zaman havada terlikler uçuşurdu. Evde ders çalışacağım huzur ortamı hiç olmadı. Çok kötü bir devlet okulunda okudum. Okulumuzda aklınıza gelebilecek her türlü entrika dönerdi. (uyuşturucu, bıçak, tuhaf ilişkiler) Ama hayat her şeye rağmen güzeldi ve geleceğe dair umutlarım vardı.Yoksa....

Tehlike çanları çalıyor

Anadolu lisesinde okuyan bir kız çocuğu annesiyim.Ben de,eşim de üniversite mezunu insanlarız.Çocuğumuzun iyi bir eğitim almasını her aile gibi biz de arzuluyoruz.Ama üzerimizde öyle bir not baskısı var ki dayanamıyoruz.

Anadolu liseleri,kim daha fazla üniversiteye öğrenci sokacak diye yarış içine girdi. Bu yüzden çok yükleniyorlar. Ama çocuğum ilkokula başladığından beri bu yarışlar yüzünden mutsuz, umutsuz, yorgun. Artık okumak istemiyorum dayanamıyorum diye feryat etmeye başladı. Ders çalışmak istemiyor. Kar yağdığında tatil olacak diye bayram ediyor. Öğretmenleri de okulu da sevmiyor.

Aman okulda intihar etmesin

Benim lise 2’de okuyan bir çocuğum var. Ortaokulu birincilikle bitirdi. Şu anda ise okulun başarı sıralamasında belki de son sıralarda. İnanılmaz küskünlük ve hayal kırıklığı yaşıyor.

Dolayısıyla bunalımda.Ölüm ve intihar sözlerine adeta alıştık. Yapıp yapamayacağımı bilemem ama ağzına hiç yakışmıyor. Okulda daha önce intihara kalkışanlar olmuş.Bu tarz olaylar sürekli gündemde. Hatta ‘’aman okulda intihar etmesin’’ gibi espriler bile gelmiş. Dengesiz not sistemi ve orta öğretim başarı puanı Demokles’in kılıcı gibi başlarının üzerinde sallanıyor.Sizden ricam bu sorunları yetkililere duyurmanız...

Alman lisesi velileri

İntihar olaylarından dolayı üzerinde en çok konuşulan olaylardan biriside Alman Lisesi.Veliler ve mezunlar dün ortak bir açıklama yaptılar. İşte bir bölümü:

Yaşanmış olan olayların yüreklerde derin acılar bıraktığı kesindir. Ama bunlar genellenerek İstanbul Alman Lisesi'ni, idaresini, öğrencilerini ve mezunlarını zan altında bırakacak nitelikte yayınlar, orada halen öğrenim görmekte olan genç yüreklerde ne denli yaralar açabilecekleri, onların morallerini ve yarınla taşımak istedikleri umutlarını ne denli köreltebileceğini göz ardı etmektedir...

Yanlış üzerine yanlış

Yabancı bir kolejde lise 1'i bitirdikten sonra ailemle 11 yıl yurtdışında yaşadım ve okudum. Şimdi İstanbul'da çalışıyorum. Aslı'yı okurken liseli arkadaşların neler hissettiklerini ve yaşadıklarını çok iyi anlıyorum.Onlara katılıyorum ve destekliyorum. O dönemlerde benimde aynı şeyleri hissettiğim aklıma geldi ve onlar için çok üzuldüm.yurtdışında 6 yıl eğitim gördüğüm için aradaki farkı çok iyi görebiliyor ve anlayabiliyorum. Gençlerimizin daha sağlıklı yetişmeleri için eğitim sisteminde gerçekten ciddi değişiklikler yapmak gerekiyor.

Ne olur biraz sabır

Lise 1. sınıftayım. Kimse bizi anlamıyor. Ailelerimiz hep bizi başkaları ile kıyaslıyor ve bundan nefret ediyorum.Bana göre de intiharlar, oyunlar ve müzikle alakasız. Ben de metal dinliyorum ve çok anlamlı sözleri var. Okulda sık sık problemler yaşıyorum. Velim sürekli okula çağrılıyor. Sürekli okuldan atılma baskısı var. Ben de intiharı düşündüm. Benim vazgeçmemi çok sevdiğim arkadaşlarım sağladı. Ailem benim mutlu olmamdan çok başarımla ilgileniyor. Ben de istiyorum ama he deyince olmuyor. Derslerimi yeni yeni topluyorum. Çünkü birçok şeyin yeni farkına vardım. Ne olur biraz sabırlı olsalar...

Milliyet Gazetesi- Abbas Güçlü (Diyalog Köşesi)

BEKLEDİĞİNİZ ŞEYİ ELDE EDERSİNİZ

Selçuk Üniversitesi Eğitim Bilimleri Bölümü öğretim üyesi Hasan Yılmaz bazı eğitimcilerin öğrencileri nasıl 'linç' ettiklerini yaşadığı bir örnek olayla ortaya koyuyor;

Bir gün öğretmen evinde oturuyorum.Saat 15.00.Ortam tenha ve sessiz.Sadece gazete okuyan bir öğretmen var. Daha sonra X lisesinde Y derslerini okutan bir öğretmen olduğunu öğrendiğim meslektaşımın yanına,aynı okulda görev yapan bir başka öğretmen geldi. Gazete bırakıldı ve sohbet başladı. Yeni gelen öğretmen söze başladı: ''Üstat,dün senin 3-A'ları bir sınav yaptım, Allah seni inandırısın 45 kişilik sınıftan sadece 4 kişi iki alabildi,geri kalanların hepsi bir...' dedi ve bastı kahkayı. Bunu anlatırken yüzünde hatta bedeninin tümünde,yaptığı işten haz duyduğunu gösteren belirtiler vardı.Diğer öğretmen sabırsızlıkla söze girdi:''-O da bir şey mi?Sen benim geçen hafta yaptığım sınavın sonuçlarını görsen! İki yok iki...'O da bastı kahkayı. O sırada kapıdan içeri giren bir başka öğretmen de katıldı sohbetlerine. Onun anlattıklarının da benzer şeyler olduğunu duyunca dayanamadım: ''Beyler sizin mesleğiniz nedir?'' diye sordum. Şaşkın şaşkın baktılar.

''Sizinle bir oyun oynayalım'' dedim.''Varsayalım ki sizle cerrahsınız ve burası tabipler odası.O zaman bu anlattıklarınız şu şekilde olacak:Üstat,Allah seni inandırısın ameliyat masama yatan her 5 hastadan 4'ünü öbür dünyaya gönderiyorum.Sonra kahkaha atmanız gerekiyordu.

Varsayalım ki siz avukatsınız,burası da baro; o zaman,''-Aldığım 6 davadan 5'ini kaybetmesem içim rahat etmez'' deyip gülmeniz gerekiyordu. Varsayalım ki siz bakkalsınız,bu durumda da ''-Dükkana gelen 4 müşteriden 3'ünü kazıklamazsam ne olayım...''

Keşke bu mesleklerden birine sahip olsaydınız. Kısa bir süre içinde ne hasta, ne müvekkil ne de müşteri bulabilirdiniz. İflas ederdingiz. Ne yazık ki öğretmensiniz. Her zaman ve her şart altında müşteri bulabiliyorsunuz. Ve istediğiniz gibi de katledebiliyorsunuz. Halbuki bizim mesleğimizin bu özelliği bizim daha fazla sorumluluk hissetmemizi gerektirmeli, öyle değil mi? Sonra ne mi oldu? ''Hadi biz ihale oynayalım'' dediler ve diğer masaya geçtiler.

FATİH TERİM' E MEKTUP

Galatasaray futbol takımı emektar sporcusu SUAT KAYA, hocası FATİH TERİM İtalya' ya giderken hocasına bir mektup vermişti. Bu mektubun içeriği o günkü basında da yayınlandı. Ben de bu yazıyı bir gazeteden kesip fotokopi ile büyüttüm. O günden beri sakladığım bu mektubun biz eğitimcilere ışık tutacağını düşünüyorum.

Değerli Hocam,

Kendimi dört yıl öncesiyle karşılaştırdığım da göstermiş olduğum gelişmeye kendim dahi hayret etmekteydim. Mesleğime ve kendime olan saygımda çok büyük katkılarınız bulunmaktadır. Bitmek üzere olduğumu hissettiğim futbol yaşantımı yeniden canlandırarak bana gurur, para, şeref ve onur kazandırdınız. Dahası bana ve arkadaşlarıma güvendiniz; güvenmeyi öğrettiniz.

Bizleri neler yapabileceğini ortaya çıkardınız ve kendimizi tanımamızı sağladınız. Kendi sınırlarımızın nereye kadar uzandığını sizinle keşfettik. Bize zaman, zaman ağabey, zaman, zaman gerçek hoca, bazen de bir baba ama en önemlisi her zaman üstün bir lider oldunuz.

Eğer ben ve arkadaşlarım ülkemizde birer kahraman durumuna gelebildiysek, sizin bizlere vermiş olduğunuz kendine güven, tuttuğunu koparma ve yeterince hırs sayesinde bunları başarabildik. Liderliğiniz, bizlere yaşamız da aynı zamanda bir örnek teşkil etti. Nasıl yaşamamız, nasıl çalışmamız ve elde etmek istediklerimizi nasıl kazanabileceğimiz konusunda kimsenin bize veremeyeceği dersler verdiniz.

Kısaca; sizinle birlikte geçirdiğimiz dört yıl, bizim hayatımızı, geleceğimizi, kişiliğimizi ve sorumluklarımızı tam manasıyla kavramamızı ve tartışarak doğru kararlar almamızı sağladı. Bu dört yıllık olağanüstü deneyimlere tanık olmak hepimiz için eşi bulunmaz bir fırsattır. Bizler bu fırsatı yakalayan kişiler olduğumuz için gerçekten çok şanslıyız.

Bize verdiğiniz emekleri helal etmenizi ve bizleri unutmamanızı istirham ediyorum. Zira bizler sizi hiçbir zaman unutmayacağız.

Saygı ile ellerinizden öperim.

Suat KAYA

ÇOCUKLARDA GENEL ÖĞRENME PRENSİPLERİ

1. Çocuğa görelik (veya öğrenciye görelik) ilkesi

Eski öğretim sisteminde konuların seçimi ve işlenişi, tamamen yetişkinlerin isteklerine göre yapılır, sınıfta da "öğretmen merkezli" bir ders işlenişi sergilenirdi.

Bu ilke esas alındığında ise, gerek konu seçim ve işlenişinde gerek okul binası, sınıftaki oturma düzeni, ders kitabı ve diğer ders malzemeleri ve dersin işleniş sırasında "öğrenci merkezli" bir öğretim ortaya çıkmıştır.

Bu ilkeye "çocuğa uygunluk" veya öğretimi "bireyselleştirme" ilkesi de denir. Çocuk bir yetişkin olarak, hatta yetişkinin küçük modeli olarak düşünülmemeli; fizyolojik ve psikolojik olarak tamamen kendine has bir birey olarak görülmelidir. Buradaki eğitim düzenlemelerinde gelişim ve öğrenme psikolojisinin sonuçlarına dikkat edilir. Bu çalışmalar içinden iki ilke çıkmıştır: öğretimde "seviyeye uygunluk" ve "öğretimin bireyselleştirilmesi" ilkeleri.

Öğretimin bireyselleştirilmesi ilkesi, aynı yaş grubunda da olsalar, her öğrencinin yeteneklerinin, zekalarının, ilgi ve eğilimlerinin, çalışma istek ve gayretlerinin farklı olduğu varsayımına dayanır. Bütün öğrencileri eşit şekilde geliştirmeye çalışırsak, normalin altındaki ve üstündeki öğrenciler önemli zarar görecektir. Oysa öğretim organizasyonunu tek tek öğrencilerle daha iyi ilgilenebilecek, onların bireysel çalışmalarını değerlendirebilecek şekilde yapabilirsek, öğretim içten farklılaştırılmış olur ve her öğrenci kendi zeka, yetenek, ilgi ve çalışma temposuna göre diğer öğrencileri rahatsız etmeden ilerlemiş olur.

2. "Bilinenden bilinmeyene" ilkesi

Ders kitabı hazırlarken ve sınıfta ders anlatırken, öğrencinin o zamana kadarki bilgi ve tecrübelerinden hareket ederek, yeni bilgi ve tecrübelerin bunlar üzerine kazandırılması çok daha kolay olacaktır. Yeni bilgileri eski bilgilerle karşılaştırarak, gerektiğinde eskileri doğrularak geliştirmek, öğrencideki bilgi sisteminin çok daha sağlam olmasını sağlayacaktır.

3. "Soyuttan somuta" ilkesi

Çocuktaki zihin gelişimi somuttan soyuta doğru olmaktadır. İnsan her zaman somut olarak gördüğü, algıladığı şeyleri, onların soyut kavramlarla anlatılmasından daha kolay öğrenir. Bu nedenle, öğrenci mümkünse ders konusu olan eşya ve nesnelere doğrudan karşı karşıya getirilmeli; bu mümkün olmadığı zaman o nesne veya olayın modeli, fotoğrafı veya başka bir simgesi gösterilmelidir. Özellikle ilkökul öğrencilerinde, gözle görüp, eliyle tuttuğu gerçek eşyalar daha anlamlıdır. Bu sebeple öğretimde öğrencilere öncelikle somut şeyler

öğretilmeli, daha sonra soyuta ulaşılmalıdır. Soyut konuların öğretiminde somut konulardan faydalanılmalıdır.

Görsel-işitsel araçlar ve özellikle bilgisayar teknolojisindeki son gelişmeler, bu ilkenin, öğretimin her seviye ve her ders konusunda uygulanmasını büyük ölçüde kolaylaştırmıştır.

4. "Yakından uzağa" ilkesi

Öğrenciye öğretilecek bilgilerin düzenlenmesinde, örneklerin verilmesinde, hem doğal hem de sosyal olarak onun en yakın çevresinden hareket etmelidir. Bu, sadece yer ve yaşayış açısından değil zaman açısından da böyledir. Yakın zamandan uzağa, yakın aile ve okul çevresinden uzağa, yakın köy-kasaba-bölge-ülke çevresinden uzağa ilkesi birçok derste rahatlıkla kullanılabilir ve bu ilkeye uyma, öğrenmenin düzeyini yükseltir.

"Çevreye görelilik", "topluma görelilik" gibi bazı ilkeler de bu çerçevede düşünülebilir.

5. Tasarruf (ekonomi) ilkesi

Her türlü eğitim-öğretim faaliyeti en az zaman, en az emek ve enerji sarf edilerek, en yüksek verim elde edilecek şekilde düzenlenmelidir. Bunun için de, öğretim baştan sona her yönden plânlanmalıdır. Plânsız ve methodsuz olarak yapılan dersler çok sınırlı olan öğretim zaman ve imkânlarını israf edeceği gibi, istenilen düzenli bir öğrenme de sağlanamaz.

Hem öğretmen öğretirken hem de öğrenci öğrenirken ekonomik ve pratik metod ve teknikler bulmalı ve hatta konuya ve seviyeye uygun olarak kendi tekniklerini geliştirmelidirler.

6. Açıklık ilkesi

Öğrenci, derste işlenen tüm konuları somut olarak görebilmeli; bu mümkün olmuyorsa resmini, sesini, grafiği, modelini v.s. görsel-işitsel olarak algılayabilmelidir.

Eğer öğretmen sadece sözel anlatıma dayalı olarak ders işliyorsa, öğrencinin anlayacağı kelime ve cümle yapıları ile son derece açık ve anlamlı bir ders işlemelidir.

Öte yandan öğretmen ders konusunu ve düşüncelerini anlatırken, öğrencinin seviyesine uygun olarak, onun bildiği kelimelerle ve onun hemen kavrayabileceği cümle yapıları ile onun yakın çevresinden ve geçmiş bilgi ve tecrübelerinden örnekler vererek, gerektiğinde soru-cevap, tartışma, jest-mimik, canlandırma gibi teknikleri kullanarak öğretimde açıklık ilkesine uyulabilir.

Eğer mümkünse, birçok örnekler göstererek anlatmak, resim, müzik, beden eğitimi gibi derslerde önceden yaparak "model" olmak çocuğun kavramları ve bilgiyi oluşturmasında, beceri ve tecrübe kazanmasında son derece önemlidir.

Öğretim konuları ve öğretmenin kullanacağı yöntem ve teknikler, ne kadar çok duyu organını etkilerse öğretimde açıklık da o derece artar. Bu sebeple, öğretim konularının işlenmesinde gözlem, deney gibi birçok duyuya hitap eden yöntemler kullanıldığı takdirde öğrenme kolaylaşacaktır.

7. Aktivite İlkesi

Buna, "öğrenci eylemi" veya "iş ilkesi" de denmektedir.

Artık günümüzdeki öğretim faaliyetlerinde sadece dinleyerek anlamaya çalışan öğrenci yerine, derse aktif olarak katılan, soru soran, bazı konuları kendine özgü plân ve tekniklerle araştıran, bulduklarını sistemli hale getirip düzenleyen, karşılaştırmalar yapan, gözleyen, düşünüp sonuç çıkaran ve bu şekilde derse katılan öğrenci istenmektedir.

Öğrencinin derste aktif olmasının hem daha iyi öğrenme sağlayacağı hem de sorumluluk, girişimcilik, bağımsızlık vs. gibi bazı ahlâkî erdemleri daha iyi geliştireceği savunuldu.

8. Hayata yakınlık ilkesi

Okul ve öğretim ortamı hayattan kopuk, yapay bir ortam olmamalı; hayata yakın, oradaki gerçeklikten uzak olmayan, öğrencinin hayatla bağlantısını koparmayan bir yaşantı sunmalıdır.

Okul öğrencileri hayat için hazırladığına göre, oradaki öğretim de hayatın doğrudan kendisi olmalıdır. Ders konuları, anlatım sırasında verilen örnekler hayatın içinden

seçilmelidir. Çocuklara öğretirken kullanılan dil, oluşturulan sosyal ortam vs. gerçek hayata yakın olmalıdır.

Teorik olarak öğrenilen bilgilerin pratikte de kullanılmasıdır. Konuların yaşanan hayattan alınması, öğrencilerin öğrendiği bilgileri hayata atıldığında kullanmasına yardımcı olacaktır.

9-Bütünlük İlkesi

G. KERSCHENSTEİNER'in üzerinde durduğu bu ilke, çocuğun eğitilecek yönlerinin bir bütün olarak alınıp değerlendirilmesini ister. Çocuk bedensel ve ruhsal kuvvetler (düşünce, duygu, irade gibi) bakımından bir bütün olarak ele alınmalı ve her yönü dengeli olarak eğitilmelidir. Zaten bedensel ve ruhsal kuvvetler sürekli olarak birbirlerini etkilerler ve birbirine bağlıdır. Sadece bedeni geliştirip zihni ve ahlâkî yönler geliştirilmezse veya bunun tersi durumlarda dengesiz; hem topluma hem de kendine zararlı olabilecek insanlar yetişmiş olur.

10-Otoriteye itaat ve özgürlük ilkesi (sosyallik ilkesi)

Eğitimin en baş görevlerinden biri, çocukları dengeli olarak sosyalleştirmektir. Bu sosyalleşmenin içinde anne-baba, okul yönetici ve öğretmenleri, yönetmelikler, yasalar, toplumun manevî otoriteleri olan din, ahlâk, gelenek, töre gibi güçleri tanımalı, saygı göstermelidir. Çünkü bu güçler toplumsal yapının direkleridir ve çocuk da daha sonra yetişkin olduğunda bu rolleri üstlenecek, bu güçlerin temsilcisi olacaktır.

Bunun yanında eğitim öğretim faaliyetlerinde çocuğun kendi kararlarını verebilmesi, kendi kendini yönetmesi, kritik durumlarda özgür kalabilmenin, hür kararlar vermenin hazzı ve sorumluluğu da verilmelidir. Okul bir takım bilgi, düşünce ve davranış kalıpları vermeye çalışırken yapılan eğitim-öğretimin gelecek zaman için yapıldığı ve çocuğun yetişkin olduğunda hür kararlar ve orijinal çözümler üretmesinin ne kadar hayatî olduğu unutulmamalıdır.

11- Bilgi ve becerinin güvence altına alınması ilkesi

Öğretimin amacı, bireylere ve gruplara, seçilmiş bir takım bilgi ve becerilerin öğretilmesi, benimsetilmesi ve onlar tarafından da diğer birey ve gruplara öğretilmesini

sağlamaktır. Yani öğretimde toplumun çıkarları, kişinin zekâ, yetenek ve ilgilerine özen gösterildiği kadar bilgi ve becerilerin tam ve doğru öğretilmesine de önem verilmelidir. Gerçi bilgi ve becerilerin unutulmaması ve bozulmadan gelecek nesillere aktarılması kitap, ses ve görüntü kayıt ortamları sayesinde güvence altına alınmıştır ama, bunların gerçek hayatta tam değerlendirilmesi ve daha da geliştirilmesi için, bu bilgi ve becerilerin yeni yetişen gençlerin beyinlerine ve bedenlerine yerleştirilmesi gerekir.

Bir öğretim ilkesi olarak değerlendirildiğinde, eğitim öğretimin her kademesinde ve her dersinde, bilgi ve becerilerin tekrar ve alıştırma gibi yöntemlerle "tam öğretilmesi" hedef olmalıdır. Bu, bilgi ve becerileri güvence altına aldığı gibi, başarıların ve daha ileri öğretimlerin de güvence altına alınması demektir.

ETKİLİ MATEMATİK ÖĞRETİM PRENSİPLERİ

Çev: Oylum AKKUŞ

ÖĞRENME PRENSİBİ

Öğrenciler matematiği anlayarak deneyimleri kullanarak, eski bilgilerden yeni bilgiyi etkin olarak kurarak öğrenmek zorundadırlar.

"Prensip ve Standartlar" adlı kitaptaki okul matematiği vizyonu, öğrencilerin matematiği anlayarak öğrenmesi temeline dayanır. Maalesef, matematiği anlayamadan öğrenme okul matematik öğretiminin uzun yıllar boyunca genel bir çıktısı olmuştur. Aslında anlamadan öğrenme 1930'lardan beri gelen bir problemdir ve eğitimciler-psikologlar arasında yıllarca tartışılan, araştırma yapılan bir konu olmuştur. Matematik öğrenme, anlamayı, kavramları uygulamayı gerektirir. 21. yy da tüm öğrencilerin matematiği anlayabilmesi ve uygulayabilmesi beklenmelidir.

Etkili matematik öğretimi, öğrencilerin ne bildiği neyi öğrenme ihtiyacı olduğunu anlamayı, sonra da onları iyi öğrenmeleri için kışkırtmayı ve desteklemeyi gerektirir.

Öğrenciler matematiği öğretmenlerin sağladığı deneyimler ile öğrenirler. Böylece, öğrencilerin matematiği anlayışları, bunu problem çözmeye kullanma yetileri, kendilerine

güvenleri, matematiğe karşı tutumları okulda karşılaştıkları öğretimlerle şekillenir. Tüm öğrenciler için matematik eğitiminin gelişimi, sınıf ortamlarındaki etkili matematik öğretimini gerektirir

Matematiği iyi öğretmek karışık bir iştir, bu nedenle tüm öğrencilerin öğrenmesine yardımcı olacak ya da tüm öğretmenlerin etkin olmasını sağlayacak bir reçete yoktur. Ama etkili matematik öğretimi ile ilgili çoğu şey bilinmekte ve bu bilgi profesyonel etkinlik hazırlamada rehber olabilmektedir. Etkili olmak için, öğretmenler öğrettikleri matematiği derinlemesine anlamak ve bilmek zorunda olup bu bilgilerini öğretim aşamasında kullanabilmelidirler. Öğrencileri matematik öğrencileri olarak görmeyi yanı sıra insan olarak da görmeli, öğrencilerin gereksinim duyduğu değerlendirme ve pedagojik stratejileri de kullanmalıdırlar. Buna ek olarak, etkili öğretim gelişimi yakalamak, sürekli çaba gerektirir. Öğretmenlerin kendi bilgilerini tazelemek ve zenginleştirmek için iyi kaynaklara gereksinimleri vardır.

Etkili öğretim, matematiği bilmeyi ve anlamayı ,öğrencileri öğrenen yapmayı ve pedagojik stratejileri gerektirir.

Öğretmenler farklı çeşitlerde bilgiye gereksinim duyarlar. Örneğin; müfredatın amaçları hakkında esnek bilgilere ve bu amaçların sınıf düzeyi ile örtüşmesine, bilgilerin sınıf ortamında etkili olarak nasıl öğretileceğine ve bu bilgilerin anlaşılıp anlaşılmadığının nasıl değerlendirileceğini bilmeye gereksinimleri vardır. Bu bilgiler öğretmene sağlıklı değerlendirme yapma, öğrencilerin sorularına cevap verme ve sonrasını planlama konularında yardımcı olur. Pedagojik bilgi ise, en gereklisidir.

Öğretme işi, pratik yaptıkça şekillenir. Öğretmenler, matematiği anlamaya çalışmalı ve matematiği ilişkili bir konu olarak sunabilmelidirler. Kararları ve sınıftaki hareketleri bu bilgilere dayanmalıdır çünkü öğretmenle ilgili her şey öğrencinin matematiği öğrenmesini etkiler. Öğretmenlerin öğrencilerin genellikle günlük çektiği konuları belirleme ve yanlış anlamalarını gidermek için köprü kurma yolları bulmaya gereksinimleri vardır.

Etkili matematik öğretimi, öğrencilerin matematiği anlamalarının nasıl geliştiğinin takibini gerektirir. Çünkü öğrenciler eski bilgilerle yenileri arasında bağlantılar kurarak öğrenirler, yani öğretmenler öğrencilerin ne biliyor olduklarını bilmek durumundadırlar. Etkili

öğretmen, nasıl soru soracağını, dersi nasıl planlayacağını bilir. Kendi deneyimlerini derse nasıl adapte edeceğini, bu deneyimler üzerine bilgiyi nasıl kuracağını da bilir.

Öğretmenler matematiksel düşüncenin öğrenciler tarafından öğrenilmesine yardım ederken farklı stratejiler ve teknikler kullanırlar, çünkü öğretmenin tek bir yolu yoktur. Etkili öğretmenler verdikleri kararların öğrencilerin matematiksel çözümlmelerini ve onların öğrenmeye yönelik zengin olanaklara sahip olacaklarının farkındadırlar. Uygun öğretim materyallerinin seçimi ve kullanımı, uygun öğretim tekniklerinin kullanımı sürekli gelişime önem vermek, iyi öğretmenlerin her gün yaptıkları etkinliklerdendir.

Matematik öğretmenin karmaşıklıklarından biri, amaçlı ve planlı sınıflar ile öğretmenin öğrencilerinin durumu karşısında önceden hazırlanılmamış etkinliklerin anında devreye sokulması (ki bu etkinlikler yanılırları gidermeye yönelik olacaktır) olayının dengede tutulmasıdır. İyi matematik öğretmek; yaratma, zenginleştirme, sürdürme, koruma, öğretimi matematiksel amaçlara uygun olarak kaydırma, öğrencilerin ilgisine yönelik olma ve öğrencileri matematiksel düşünmelerini geliştirmek için yüreklendirme şeklinde olmalıdır.

Etkili öğretim meydan okuyan ve destekleyici sınıf öğretim ortamlarını gerektirir.

Öğretmenler, her gün öğrenme ortamının nasıl yapılandırılacağı ve hangi matematiğin aşılanacağı ile ilgili birçok seçim yaparlar. Bu kararlar genel olarak öğrencilerin ne öğreneceğini belirler. Etkili öğretim, her öğrencinin matematiği anlayabileceğini yayan bir görüşe sahiptir. Bu nedenle her biri amaca ulaşmak için gösterdikleri çabada desteklenmelidirler.

Öğretmenler, verdikleri kararlar doğrultusunda yarattıkları fiziksel oturumlarla matematik öğrenme ortamlarını kurarlar ve beslerler. Öğretmenler öğrencileri yüreklendirmek için, onları düşündürür, sorular sorar, problem çözdürür ve fikirlerini, stratejilerini, çözümlerini tartışırırlar. Öğretmen ciddi matematiksel düşünmenin şart olduğu entelektüel ortamları yaratmaktan sorumludur. Sıralarda, tahtadan ve masadan oluşturulmuş fiziksel bir ortamın yanında, öğrencilerin matematik öğrenmeye değer vermelerini sağlayan iletişim de kurulmalıdır. Öğrencilerin tartışmaları ve işbirlikli çalışmaları desteklendi mi? Öğrenciler düşüncelerini kanıtladılar mı? Eğer öğrenciler ilişki kurma, problem çözmenin farklı

yaklaşımlarını deneme, matematiksel tartışmaları yapılandırma ve diğer argümanlara cevap verme durumunda ise, bu etkinliklerin desteklendiği ortamlar yaratılmalıdır.

Etkili öğretilmede, değerli matematiksel etkinlikler, önemli matematiksel düşünceleri tanıtmada, çocukları entelektüel açıdan zorlamada kullanılmalıdır. İyi seçilmiş etkinlikler, öğrencilerin merakını canlandırır ve matematik yaptıklarında övünmelerini sağlar. Bu etkinlikler, öğrencilerin gerçek dünya deneyimleriyle ilintili olabilir ya da sadece matematiksel olabilir. Bağlam dikkate alınarak, değerli etkinlikler geliştirilmeli, öğrencilere meydan okuyacak ve öğrenciler arasında tartışmalara neden olacak işler verilmelidir. Öğrenciler bu gibi işlere birden fazla yoldan yaklaştırılmalıdır. Örneğin, aritmetikteki sayma yaklaşımını kullanma, geometrik bir diyagram çizme ve cebirsel denklemleri kullanma gibi şeylerle öğrencilerin eski bilgilerini kullanmalarını sağlayacak etkinlikler verilmiş olur.

Sadece değerli etkinlikler vermek etkili öğretim için yeterli değildir. Öğretmenler ayrıca etkinliğin hangi yönünün önemli olduğuna, bunu nasıl organize edeceklerine ve öğrencilerin çalışmalarını nasıl organize edeceklerine, çeşitli düzeylerde öğrencilere nasıl meydan okuyucu/kışkırtıcı sorular soracaklarına, onların düşünme süreçlerini üstlerine almadan, onları düşünme sürecinden uzaklaştırmadan nasıl destekleyeceklerine de karar vermelidirler.

Etkili öğretim sürekli gelişimi aramayı gerektirir.

Etkili öğretim öğrencileri gözlemlemeyi, onların düşüncelerini ve açıklamalarını dikkatlice dinlemeyi, matematiksel amaçlara sahip olmayı ve bilgiyi öğretimsel kararlar vermek için kullanmayı içerir. Bu şekilde pratikler yapan öğretmen öğrencilerini matematiksel düşünme, nedenselleme (muhakeme) ve öğrencilere tüm anlama düzeylerinde “meydan okuyan” öğrenme fırsatları verecek şekilde yüreklendirir. Etkili öğretim, öğrenme ve gelişim için sürekli çabayı gerektirir. Bu çabalar, matematik ve pedagojiyle ilgili öğrenmeyi, iş arkadaşları ve öğrenciler arasındaki etkileşimlerden yararlanmayı ve devamlı profesyonel gelişim ve kendi kendine yansıtma içinde bulunmayı içerir.

Matematik öğretmenleri kendilerini geliştirmek için, kendilerinin ve öğrencilerinin ne yaptıklarını analiz etmek ve bu hareketlerin öğrencilerin öğrenmelerini nasıl etkilediklerini düşünebiliyor olmak zorundadırlar. Çeşitli teknikler kullanarak öğretmenler öğrencilerinin kapasitelerini, durumlarını analiz etme yetilerinin artışı, problem kurma ve çözme

becerilerini, matematiksel kavramları ve süreçleri anlamlandırmalarını gözlemelidirler. Bu bilgiyi de öğrencilerin gelişimini değerlendirmek ve matematiksel görevin nasıl işlediğini anlamak ve takdir etmek, sınıf ortamının öğrencilerin öğrenimini nasıl etkilediğini görmek için kullanabilirler.

Yansıtma ve analiz genellikle bireysel etkinliklerdir ama deneyimli işi arkadaşlarıyla çalışılınca ya da yeni mezun bir öğretmenle ya da bir öğretmen grubuyla, bu daha da zenginleştirilebilir. Amerikan okullarında öğretmenlerin düzenli olarak takım çalışması yapıp, gözlemleri, analiz etmeleri ve öğretimi ve öğrencilerin düşüncelerini tartışmaları ya da "ders çalışması" yapmaları çok güçlü bir profesyonel gelişim biçimi olarak uygulanmaktadır. Öğretmenlerin çalışmaları için okul içi zamanları da buna göre ayarlanır.

MATEMATİK EĞİTİMİ VE ÖĞRETİMİ NASIL OLMALIDIR?

Tüm matematik öğretmenleri bir konuya başlarken “Ben bu konuyu öğrenciye nasıl aktarmalıyım ki daha iyi bir öğrenme sağlayayım.” biçiminde düşünür. Bunu gerçekleştirebilmek için öğrencilerimizin öğrenme biçimlerini bilmek zorundayız. Çünkü, öğrenim biçimlerini fark edemediğimiz zaman öğrencilerin öğrenmediklerini düşünerek onlar hakkında yanlış yargılar oluşturuyoruz. Bu da bizi suçlamaya itiyor. Oysa suçlama hiçbir yarar sağlamaz. Suçlama bizim sorumluluk almamızı ve öğrenme güçlüğü'nün nedenlerini araştırmamızı engeller. Öğrenci öğrenmesi büyük ölçüde sınıf ortamı içinde iyileştirilir. Kaçımız öğrenme stratejilerinde yapılacak değişikliklerle gerçekten iyi bir öğrenmenin sağlanabileceğini bilmekteyiz. Bu yıl ki öğrencilerimizin geçen yıldakinden daha iyi öğrendiklerini belgeleyebilir miyiz? Öğrenciler ve veliler eğitimin iyileştirildiğini kendi kendilerine görebilirler mi, yoksa eğitimin yapıldığı yerde başka birilerine mi gereksinim var? Bütün bu sorular kendini eğitimin iyileştirilmesine adayın eğitimcilerin aradığı konuları işaret etmektedir. Öğretmenler bunun için sınıflarında öğrenme keyfi yaratmalıdır.

Öğretmenler kendilerini bir futbol takımını elemanları gibi görürler. Sınıflarına girerler, nasıl uygun görürlerse öyle öğretirler ve öğrencilerinin sınav notlarını toplarlar. Ne zaman öğretmenler, öğrencileri ile ortak bir amaç için çalışan bir takım **olmanın** gücünü anlarlar, o zaman eğitimin iyileştirilmesi için uğraşmaya başlarlar. Öğretmenler bir orkestranın üyesi gibi davranmalıdır. Doğru sazlar, doğru notaları çalmalıdır.

Sadece ünite sonlarında ve hafta sonlarında yapılan sınav sonuçları ile bir not koleksiyonu oluşturulur. Dolayısıyla öğretimi iyileştirmek için hiçbir şey yapılmamış olur. Japon mucizesini yaratıcısı Dr.Deming eğitimin iyileştirilmesi ile ilgili genel amacını şöyle ifade etmektedir. “Pozitifleri artırmak, negatifleri ise azaltmak, böylece öğrencilerin öğrenme heyecan ve isteklerini korumak şeklindedir. Anaokulu öğrencilerinde rastlanan öğrencilerdeki okuma ve öğrenme heyecanı korunursa bu çocukların okullarda da **başarılı** olacağına inanılmaktadır. Sistemin amacı hangi pozitiflerin öğrencilerin öğrenme keyfinin korunmasına yardımcı olduğunu belirlemek ve bu pozitifleri tüm sınıfa yaymak olmalıdır.”

Bizim konumuz ise matematik eğitimi ve öğretimini sınıf içinde nasıl iyileştirebiliriz? Bunun için gerekli yapıyı kurarken, temele oturtulması gereken üç yapıtaş;

1.Suçlamaları kesmek için istek ve destek,

2.Açık ve net amaçlar,

3.İyileşme tanımında hem fikir, olmaktır. Okul sistemi uzun bir süreçtir. Anaokulundan başladığını düşünürsek 12 yıllık bir zaman dilimini kapsar. Okul sistemi yedi temel öğeyi içerir. Bu yedi öğe genelde organizasyon şemalarında görünmezler.

1.Eğitimin müşterileri vardır. Öğrencilerdir. 2.Eğitimin bir amacı olmalıdır. 3.Eğitim kendi gelişim kaynağını iyileştirebilir. 4.Süreç: Sınıf düzeyleri birbirine bağlı olmalıdır. 5.Eğitimin çıktısı vardır. 6.Eğitimde kalite ölçümü gereklidir. 7.Eğitimin girdileri vardır.

Eğitimi bir gemi olarak düşünürsek, eğitim gemisini tasarlayanlar yasa yapıcılarıdır. Bir gemini okyanusu geçerken kontrolü ne kaptanın ne de makine dairesinin şefinin veya dümencinin elindedir. Gemi tasarımcının kontrolündedir. Bu durumda biz sınıflarımızda matematik eğitimi, yasa yapıcılarının bize izin verdiği kadarını gerçekleştiriyoruz. Öğrencilerimiz için sürekli şu soruyu sormalıyız. “Neyi biliyorlar, ne yapabilirler.”

Eğitim, asla kazanan kaybeden stratejisi üzerine kurulmuş bir oyun değildir. Eğitimde milyonlarca kazanana gereksinim vardır. Eğitimciler de olabildiğince fazla kazanana sahip olmanın eğitimin temel amacı olduğunu biliyorlar. Bilgileri öğrenmenin ölçülmesinin ilk ve önemli aşaması öğrencilerin hangi bilgileri, ne kadarlık bir süre içinde öğreneceklerini açık ve net biçimde hem kendilerine hem de velilerine söylenmesidir. Öğrenmenin iyileştirilmesi için:

Öğrencilere dersin amacını açıklayın.. Sınıfları, "Sevsen de sevmesen de öğreneceksin" veya "ister öğren, ister öğrenme" tutumuna sahip öğretmenlerle doldurmak kolaydır. Okulları bütün öğrencilerin öğrenmelerini geliştiren ve öğrenme isteklerini koruyan bir ortam haline getirmek muhteşem bir meydan okumadır. Bunun sorumluluğu eğitimcilerdedir. Öğrenmeyi artırırken öğrencideki öğrenme isteği ve heyecanını korumak ve artırmak amacını kabul etmek zorundayız.

Bir matematik öğretmeni olarak, öğrencinin yaşamın içindeki matematiği keşfetmesini sağlamak zorundayız.

Tüm matematik öğretmenleri olarak öğrencilerimize yaşamın içindeki matematiği keşfettirelim. Değişik bir bakış açısıyla çevremizdeki her şeyi matematikle ilişkilendirelim. O zaman öğrencinin daha çok ilgisini çekecektir. Öğrencinin bu konuda ne istediğini öğrenelim. Deming'in söylediği gibi öğrenciler eğitimin müşterileridir.

Müeyesser SAKA muysaka@yahoo.com

MATEMATİK ÖĞRETİMİNDE EN İYİ YÖNTEM NEDİR?

Hiçbir zaman "En iyi öğretim yöntemi şudur." denemez.

En iyi öğretim yöntemi diye tek bir yöntem yoktur. Önemli olan hedeflerin gerçekleştirilmesi için en uygun yöntemi seçebilmektir. Matematik öğretiminde, farklı konularda, farklı düzeylerdeki hedefler için farklı öğretim yöntemi seçilmelidir. Başka bir ifadeyle, bilgi düzeyinde ya da hesaplama becerisi geliştirilmek isteniyorsa tercih edilecek yöntem farklı, problem çözme becerileri geliştirmek için kullanılacak yöntem farklı olmalıdır. Matematik dersinde uygulanan yöntem, çoğunlukla buldurucu değil, bildirici ve aktarıcıdır. Öğrenci hızını ayarlayamazsa sadece sembolleri yazar.

Bilinen öğretim yöntemleri ile çoğu zaman bilgi bile aktarılamaz. Sadece bazı problemlerin çözüm yöntemi ezberletilir. Buldurucu yöntem uygulanmadığı için öğrenciler ezberledikleri ile yetinmektedir. Öğrencilerin yaratıcılığını geliştirmek için çeşitli teorilerin sonuçları yerine, matematiğin sistematigi ve inşa yöntemi öğretilmelidir. Bununla öğrencilere

gerçek hayatta karşılaştıkları problemleri matematiksel modelleme yaparak çözme yeteneği kazandırılabilir.

Matematik öğretiminin somut, hayatın içinden olması gerekir. Fakat somut, soyut gibi iki kavramdan birisi yerine zaman zaman her ikisinden de faydalanmalıdır. Bütün örnekleri gündelik yaşamdan almak mümkün değildir. Böyle yapılırsa konu yavanlaşır, alış veriş hesabına indirgenir. Esas amaç ; bilinen matematik uygulama yerine, bilinmeyen matematiği bulabileceğine öğrencileri inandırmaktır. Matematik öğretiminde başarılı olabilmek için en önemli şey öğrencinin yapabileceğine inanmasıdır. Bu inanma, öğrencinin başarabileceğini görmesiyle olur. Başarı yoksa motivasyon da yoktur. Öğrenci başarırsa matematiği sever. Başlangıçta başarısız olan nice öğrenciler, yapabildiklerine inandıklarında başarılı olabilmektedir.

Anahtar kelimeler : Matematik, öğretim, yöntem, başarı.

İbrahim GÜL

Öğ. Alb. K.H.O.Dekanlığı Tem. Bil.Böl.Bşk.lığı Öğr. Elemanı, İgul@kho.edu.tr

KAYNAKLAR

BİNBAŞIOĞLU, Cavit, " Özel Öğretim Yöntemleri ", Binbaşıoğlu Yayın Evi, Ankara, 1987.

ERGEN, Nurettin, " Orta Öğretim Kurumlarında Matematik Öğretimi ve Sorunları ", Türk Eğitim Derneği Yayınları, Yorum Basın - Yayın Ltd Şti, Ankara, 1985.

ÖĞRETMENLERE BİRKAÇ ÖNERİ

- Konuşmaya başlarken, sınıfı veya muhatap aldığımız öğrenciyi överek veya takdir ederek söze başlayalım.
- Öğrencileri sevdiğimizi sık sık söyleyelim. Tavır ve davranışlarımızla da bunu belli edelim.
- Konuşmalarımızda; tembel, işe yaramaz, ahlaksız, senden adam olmaz! Gibi olumsuzluk ifade eden kelimeleri kesinlikle kullanmayalım

- Kendimizi sürekli olarak;aferin daha iyi olacak,başaracaksın,gözlerin ne kadar güzel,sizinle gurur duyuyorum.... gibi teşvik edici,onurlandırıcı ve güven duygusu verecek ifadeler kullanmaya zorlayalım.

- Öğrencilerinizin yanlışlarını,yüzlerine vurmadan,dolaylı yollardan anlatalım.Her insanın yanlış yapabildiğini,zaman zaman bizlerinde hatalar yaptığını çekinmeden söyleyelim.Yapılan yanlışların kolayca düzeltilebilir olduğunu anlatıp,onları yüreklendirelim ve hayata karşı cesaretlendirelim.

- Doğrudan emir yerine,soru yönelterek,yapması gerekeni kendisine bulduralım

- Bırakalım çocuklar konuşsun!.. Kendilerini ifade edebildikleri sürece,her alanda daha çok geliştirdiklerini görecekiz.

- Gördüğümüz en küçük gelişmede, beğenimizi içtenlikle ifade edip,övgü yağmuruna turalım.

- Önerdiğimiz işi seve seve yapmaları için onlara sorumluluklar verelim...Çocuk,biz istediğimiz için değil,kendi sorumluluğunun gereği olarak o işi yaptığını bilirse doğruya yönelir. Çocuklara iyi sıfatlar verdiğimizizde, bu sıfatlara yaraşır olmaya çalıştıklarını görecekiz.

ÖĞRETMENİM,

Beni kaba davranışlarımdan dolayı sevmiyorsanız,

Görgü kurallarını öğrenebilirim.

Pis olduğum için benimle ilgilenmiyorsunuz

Temizlenebilirim.

Bilgisizliğimden dolayı beni suçluyorsanız

Bunu da giderebilirim.

Ama,beni mevcut yeteneklerimden dolayı suçluyorsanız,

Değişmesi gereken sizsiniz öğretmenim,

Değişmesi gereken sizsiniz...

Bir öğrencinin ağzından

ÜLKELER EĞİTİMDE YARIŞIYOR BU YARIŞTA TÜRKİYE'NİN ADI YOK

Geçtiğimiz aralık ayında Almanya'da açıklanan bir eğitim araştırma sonucu tüm Avrupa ülkelerinde büyük yankı uyandırmış yazılı ve sözlü basını günlerce meşgul etmiştir. "Uluslararası Öğrenci Değerlendirme Programı " çerçevesinde 31 ülkede, ortalama 16 yaşındaki Orta ve lise düzeyinde eğitim gören 250.000 öğrenciye uygulanan 3 saatlik test sonuçları başta Almanya olmak üzere pek çok ülkede hayal kırıklığı yaratmış;muhalefet partileri veliler ve basın eğitim istemlerini eleştirerek bu uğurda harcanan para ve zaman nereye gidiyor diye hesap sormuşlar. Alınan sonuçlar liste başı ülkelerde eğitimin daha ciddiye alındığı tatil sürelerinin kısa olduğu ve sınıf geçmenin ancak belirlenen düzeye ulaşmakla mümkün olduğu gerçeğini ortaya çıkartmış. matematikkafe.com

“Okuma yazma yeteneği" matematik ve doğal bilimler dallarında ülkelere göre alınan sonuçlar en iyiden en kötüye göre aşağıda verilmiştir. İlginize sunarım.

SIRA NO	OKUMA YAZMA YETENEĞİ	MATEMATİK	DOĞAL BİLİMLER
1.	Finlandiya	Japonya	Kore
2.	Kanada	Kore	Japonya
3.	Y.Zelanda	Y.Zelanda	Finlandiya
4.	Avustralya	Finlandiya	İngiltere
5.	İrlanda	Avustralya	Kanada
6.	Kore	Kanada	Y.Zelanda
7.	İngiltere	İsviçre	Avustralya
8.	Japonya	İngiltere	Avustralya

9. İsveç	Belçika	İrlanda
10. Avustralya	Fransa	İsveç
11. Belçika	Avustralya	Çekistan
12. İzlanda	Danimarka	Fransa
13. Norveç	İzlanda	Norveç
14. Fransa	Lihtenştayn	A.B.D
15. A.B.D.	İsveç	Macaristan
16. Danimarka	İrlanda	İzlanda
17. İsviçre	Norveç	Belçika
18. İspanya	Çekistan	İsviçre
19. Çekistan	A.B.D.	İspanya
20. İtalya	Almanya	Almanya
21. Almanya	Macaristan	Polonya
22. Lihtenştayn	Rusya	Danimarka
23. Macaristan	İspanya	İtalya
24. Polonya	Polonya	Lihtenştayn
25. Yunanistan	Litvanya	Yunanistan
26. Portekiz	İtalya	Rusya
27. Rusya	Portekiz	Litvanya
28. Litvanya	Yunanistan	Portekiz
29. Lüksemburg	Lüksemburg	Lüksemburg
30. Meksika	Meksika	Meksika
31. Brezilya	Brezilya	Brezilya

BİZİ KALIPLARIMIZ SINIRLIYOR!!!

Türkiye’de Dünya Kupası maçlarının heyecanının yaşandığı yaz ben de kitap çalışmasının heyecanını yaşıyordum. O yaz İstanbul’a gittiğimde bazı eğitim dergilerine projelerimi anlattım. Bu dergilerden birisinin editörü beni ilgi ile dinledi. Ve bana dergilerinin matematik bölümü sorumlusunun telefon numarasını verdi.

Ben de Eskişehir'e gelince bu arkadaşına telefon açtım. Matematik öğretmeni genç ve iyi niyetli bir arkadaştı. Projelerimi anlattıkça birçoğuna iyi niyetle itiraz ediyordu. Ben de her itirazında gerekli açıklamalarda buldukça sözlerine hep "Anlattıklarınız da çok mantıklı geliyor ama..." diye devam ediyordu.Çünkü öğretmen arkadaşın kafasında toplumumuzda çok yaygın olan sınırlayıcı kalıplar vardı.

Bu sözlerimde bir eleştiri veya bir serzeniş yoktur.Çünkü ben de yıllarca bu kalıplar yüzünden çok acılar çekmişim.Allah'a şükür bu gün bunların birçoğundan kurtuldum.Fakat az da olsa kırıntıları var. İnşallah kısa zamanda onlardan da kurtulacağım.

Bu bakış açısı bu arkadaşına mahsus değildi. En yakın arkadaşlarım, yakın dostlarım da buna yakın düşünüyordu. En az itiraz velilerden ve öğrencilerden geliyordu.Hatta anlattıklarım birçok veli ve öğrencilerinin gözlerinin parlamasına neden oluyordu.Herhalde onlar tamamen bu kalıplarla kuşatılmamıştı.

En büyük desteği bu kalıpları kıran "Dünyanın en akıllı insanı Erdal DEMİRKİRAN" dan geldi. (Laf aramızda aslında ben Erdal Bey'den daha akıllıyım.Maalesef bunu biraz geç anladım.) Anlattıklarına itiraz edip ama falan demedi.

Beni asıl üzen itiraz eden insanlardan hiç biri "Gel hocam Halep ordaysa arşın burada. Gel hiç olmazsa iddialarından bir kaçını bize ispat et." dememesidir.

Toplumumuzda birçok yetenekli insanı bu sınırlar ayaklarımıza bağlanan demir ağırlıklar gibi engelleyip duruyor. Erdal Bey'in deyimiyle kendimize ve çevremize, kartal olduğumuz halde "Biz tavuğuz, biz tavuğuz..." deyip

duruyoruz.Eğer bu sınırlardan bir kurtulsak ağırlıklarından kurtulan balonların yükseldiği gibi yükselmeye başlayacağız.

Size şimdi de kafanızı biraz karıştıracak biri A.B.D.'den biri de bizden iki yazıyı yorumsuz olarak sunuyorum. Yorumunu herkes kendisi yapsın.....

KAFA KARIŞTIRAN YAZILAR!!!(1)

Amerikan üniversitelerinin bir âdeti var.Her yıl,her üniversite kendi alanında çok sivrilmiş bir önemli ismi,mezuniyet konuşması yapmak üzere davet ediyor.Aşağıda 2000 yılında Yale Üniversitesi mezuniyet törenine davet edilen Oracle bilgisayar şirketinin kurucusu ve genel müdürü Larry Ellison'un şaşırtıcı,hatta şok edici konuşmasıdır.

Yale Üniversitesi mezunları,daha önce böyle bir giriş görmediğiniz için özür dilerim. Ama benim için bir şey yapmanızı istiyorum. Lütfen etrafınıza iyi bakın. Solunuzdaki sınıf arkadaşınıza bir bakın. Sonra sağınızdaki sınıf arkadaşınıza bir bakın. Ve şimdi şunu aklınıza koyun: Bundan beş yıl sonra,on yıl sonra,hatta otuz yıl sonra, solunuzdaki kişi hiç bir şey başaramamış olacak. Sağınızdaki kişi de aslında bir şey başaramamış olacak. Ve siz, ortadaki. Ne bekliyorsunuz? Siz de başaramayacaksınız. Aslında bugün şöyle bir etrafıma baktığımda,parlak gelecek için yüzlerce umut ışığı göremiyorum.Yüzlerce değişik endüstride liderliği ele alacak kişiler de göremiyorum. Görebildiğim tek şey,geleceği başarısızlıktan başka bir şey olmayacak yüzlerce insan. O kadar.... matematikkafe.com

Sinirlendiniz. Bu anlaşılabilir bir şey... Ben, "Lawrance Larry Elison" üniversite terk, kim oluyorum ve bu yetkiyi nerden alıyorum ki,ülkenin en prestijli yüksek öğrenim

kurumunun bu yıl ki mezunlarına böyle şeyler söyleyebiliyorum? Bu yetkiyi nerden aldığımı söyleyeyim: Çünkü ben, üniversite terk ve dünyanın en zengin ikinci adamıyım.Siz değilsiniz. Çünkü Bill Gates, o da üniversite terk ve dünyanın "şimdilik" en zengin adamı. Siz değilsiniz. Çünkü Paul Allen, o da üniversite terk ve dünyanın en zengin üçüncü adamı. Yine siz değilsiniz. Başka örnekler de var. Mesela Micheal Dell, o listede dokuz numara ve yukarı doğru hızla tırmanıyor.O da üniversite terk. Ve siz o listede hala yoksunuz.

Şimdi çok kızdınız. Bu da anlaşılabilir. O halde biraz da egolarınızı okşamama izin verin. Pek çoğunuz burada dört ya da beş yıl eğitim gördünüz. Önünüzdeki yıllar için iyi bir eğitim aldınız,bilmeniz gereken pek çok şey öğrendiniz. İyi çalışma alışkanlıkları edindiniz. Burada size o önünüzdeki yıllar boyunca yardımcı olacak bir sürü insan tanıdınız, onlarla bağlantı kurdunuz. Ve hayat boyunca yanınızdan ayrılmayacak bir kelimeyle güçlü bir ilişkiniz oldu burada; "terapi". Bunların hepsi güzel şeyler. Ama gerçekte,o kurduğunuz arkadaşlık bağlantılarına fena halde ihtiyacınız olacak.O çalışma alışkanlığına ve terapiye de ihtiyaç duyacaksınız hayat boyu.İhtiyacınız olacak, çünkü üniversiteyi terk etmediniz.Dolayısıyla asla dünyanın en zengin insanları arasına katılamayacaksınız. matematikkafe.com

Elbette,belki de listeye on ya da on birinci sıradan,Microsoft yöneticisi Steve Balimer gibi, girebilirsiniz. Ama herhalde onun kimin için çalıştığını söylememe gerek yok,değil mi? Sadece kayda geçsin diye söylüyorum,o da zaten master sınıfından terk. Biraz geç kalmış anlayacağınız.Son olarak her halde bazılarınız ya da umarım bu konuşmadan sonra çoğunuz kendi kendinize soruyorsunuz; "Yapabileceğim bir şey var mı? Bir umudum var mı?" Maalesef, hayır. Çok geç

kaldınız. İinize ok Şey dolduruldu, siz onlara bakıp çok Şey bildiğinizi sanıyorsunuz. Artık on do-kuz yaşında değilsiniz.

Eveeet! Şimdi gerçekten çok kızdınız. Bu anlaşılabılır bir Şey. Belki de Şu an, size bir umut ışığı vermenin, bir çıkış yolu göstermenin tam zamanıdır. Hayır, 2000 mezunları size değil, siz kaybettiniz. Sizi,yıl da 200.000 dolarlık komik maaş eklerinizle baş başa bırakıyorum. Üstelik o maaş ekinin üstünde sizden bir kaç yıl önce okulu ter ketmiş birinin imzası olacağını söyleyerek.

Öğütlerim size değil, daha alt sınıfta okuyanlara. Size söylüyorum. Hemen ayrılın. Daha güçlü söyleyemem: Ayrılın. Hemen toplayın eşyalarınızı ve fikirlerinizi. Ve bir daha geri dönmeyin. Ter kedin. Her Şeye yeniden başlayın. Size söyleyebileceğim tek Şey, o başınızdaki kepler ve kıyafeti sizi aynen Şu güvenlik görevlilerinin beni kürsüden aşağı çektiği gibi...

KAFA KARIŞTIRAN YAZILAR!!!(2)

OKUYAMAYANLAR İŞ ADAMI

Milli mücadele'de de dűřman İzmir'e çıktığında, Denizli Müftüsü mücadele bayrağını açmış ve halkı savaşa çağırmış. Daha dűřmanın yayılıp yayılmayacağı, Denizli'ye girip girmeyeceği belli değil.Ve daha Mustafa Kemal de Milli Mücadele için ortaya çıkmamış.

Kayserililerin okuyanı sürünür, okumayanı iş adamı olur bilirdik. Meğer, gösterişi sevmeyen Denizlililer, okuyacaklarına, genç yaşta iş hayatına atılıyor ve kısa zamanda yol alıyorlarmış.

Organize sanayi bölgesinde 130 dolayında fabrika var.Bu fabrikaların çoğunun sahibi en fazla lise mezunu imiş.

İki kişiyle tanıştım. Biri Mustafa Değirmenci, diğeri Denizli'nin ‘‘Hanım Ağa’’sı Neslihan Akça. Birincisi hiç okula gitmemiş, ikincisi ise ilkokul diplomalı ama ikisinin de şirketi Denizli’de belki ilk 10 arasına giriyor. Koskoca fabrikalar alınlarının teri, gözlerinin nuruyla meydana gelmiş.

İŞTE DENİZLİ (Arslan TEKİN)

Türkiye Gazetesi

4 Eylül 2000 S.15